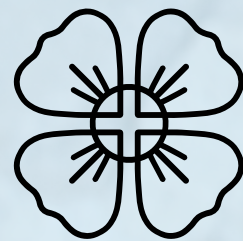

Armon Sana

ESIKOISET RY:N SEURAKUNTALEHTI 1/2026

KRISTUS YKSIN KANTAA SYLLISYYTEMME JA RANGAISTUKSEMME – M. LUTHER
AUTUUDEN TIE – ARVO KONTTISEN SAARNA
SEIJA JA DAAVID LAHTISEN VAIHERIKAS ELÄMÄ
EVAKKOMUISTOJA – HELJÄ SIMOLIN

SISÄLTÖ

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Kristus yksin kantaa syyllisyytemme ja rangaistuksemme – M. Luther
- 5 Armon sanoja – lyhyitä hartaustekstejä
- 7 Saarnaajien seminaari Tampereella
- 8 Lyhyesti
- 9 Esikoisten graafinen ilme ja kotisivut uudistuvat
- 10 Autuuden tie – Arvo Konttisen saarna
- 14 Siionin ja Siinain vuoret – Eero Nieminen
- 16 Lähetysmatka Länsi-Inkerin seurakuntiin
- 18 Seija ja Daavid Lahtisen vaiherikas elämä
- 21 Evakkomuistoja – Heljä Simolin
- 24 Kuinka penikat kaipaavat sitä, joka on ruokkinut niitä, kun hän lähtee pois – L.L.L. Laestadius
- 26 Viinipuun oksa – M. Luther
- 27 Tie valmis on – Aila Purtanen
- 28 Lapset ja nuoret: Kurat pois!
- 29 Lapset ja nuoret: Lupaus kantaa
- 30 Saven laulu – Pirjo-Riitta Härkönen
- 30 Perhepalsta

Armon Sana

on Esikoiset ry:n julkaisu.

1/2026, 10. vuosikerta
Maaliskuu 2026

Lehti ilmestyy kaksi kertaa
vuodessa.

Päätoimittaja

Eero Nieminen

Lehden toimituskunta

Eero Nieminen (vast.)

Ilpo Harjutsalo

Jyrki Heinonen

Lehden taitto

Hanna Halme

Kannen kuva

Dreamstime / Franz Josef Land

Toimituksen sähköposti

armonsana@esikoiset.fi

www.esikoiset.fi

Paino

Rannikon Laatumaino Oy

ESIKOISET RY on Suomen evankelisluterilaisen kirkon lestadiolainen herätysliike. Vuonna 2016 perustettu yhdistys jatkaa esikoislestadiolaisuuden vanhaa herätysliikeperinnettä kansankirkkomme yhteydessä. Se nojaa uskossa ja elämässä Raamattuun ja luterilaiseen tunnustukseen. Lähetyskäskyn mukaisesti yhdistys haluaa julistaa kaikkialla parannusta ja syntien anteeksiantamista Jeesuksen nimessä. Sanoman ydin on, että pelastus on uskossa Kristuksen sovitustyöhön. Se tuottaa rakkauden hedelmiä.

Tuhlaajapojan armonjärjestys

Raamatussa on tuttu kertomus tuhlaajapojasta (Luuk. 15), joka oli uskovai-
sessa kodissa saanut kokea rakkautta ja isän huolenpitoa. Hän kuitenkin
halusi lähteä kokeilemaan siipiään vieraalle maalle. Mukaansa hän sai pojalle
kuuluvan perinnön.

Vieraalla maalla hän alkoi viettää synnillistä elämää ja menetti siinä kai-
ken omaisuutensa; lapsen uskon, omantunnon rauhan ja hengellisen
vapauden. Tilalle tuli paha omatunto ja suuri tyhjiys. Raamatussa kerro-
taan: *"Mutta kun hän oli kaikki tuhlanut, tuli kova nälkä koko siihen maa-
han, ja hän alkoi kärsiä puutetta."*

Jumala salli tuhlaajapojalle heräyksen armon. Hän tunsu tehneensä syntiä
Jumalan tahtoa vastaan. Hän koki itsensä köyhäksi ja onnettomaksi. Omavan-
hurskaus vaati häntä tekemään kaikenlaista hyvää omantunnon rauhoittami-
seksi. Poika suostui jopa sikopaimeneksi, mihin juutalaispoika ei olisi saanut
missään oloissa ryhtyä.

Pojan oli pakko malttaa mielensä. Hän muisti: *"Kuinka monella minun isäni
palkkalisella on yltäkyllin leipää, mutta minä kuolen täällä nälkään!"* Hän tunsu
hätänsä ja onnettoman tilansa. Hän muisti, että Isän kodissa oli leipää, siellä oli
ilo ja vapaus, mutta nyt hän oli onneton synnin orja. Tässä hädässä tuhlaajapoika
teki päätöksen: *"Minä nousen ja menen isäni tykö ja sanon hänelle: Isä, minä olen
tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi."*

Tuhlaajapoika oli suuressa alennuksen ja hengellisen köyhyyden vallassa.
Ei hän voinut edes ajatella, että olisi kelvollinen kotona pojan osaan, mutta
toivoi pääsevänsä edes palkolliseksi. Nyt oli ainoastaan syntiä ja suuri halu
päästä vapaaksi synnin kahleista.

Kotimatalla tapahtui ihmeitä. Isä tulikin pelokasta tuhlaajalastaan vas-
taan. Näin poika koki jo armon ja rakkauden merkin, että isä armahtaa ja ottaa
hänet takaisin pojakseen. Isä juoksi häntä vastaan ja *"lankesi hänen kaulaansa
ja suuteli häntä hellästi"* Isän sydän oli täynnä armoa ja anteeksiantamusta.

Vaikka tuhlaajapoika valitti isälleen kelvottomuuttaan päästä uudelleen
hänen pojakseen, Isä sanoi palvelijoilleen: *"Tuokaa pian parhaat vaatteet ja
pukekaa hänet niihin, ja pankaa sormus hänen sormeensa ja kengät hänen
jalkaansa."* Tuhlaajapoika sai synnit anteeksi, tunnustettiin Isän pojaksi ja
hänet puettiin armopukuun.

Jumalan valtakunnassa on aina ilo, kun kadonnut löytyy tai eksynyt palaa
kotiin. Nyt alkoivat juhlat, jossa ylistettiin Jumalan armoa ja rakkautta kotiin
palannutta tuhlaajalasta kohtaan. Jeesus, ristin uhri oli ruokana ja juomana.

Näin tapahtuu vieläkin. Jumala itse kutsuu lapsiaan Pyhän Hengen kautta
elävään uskoon. Ensin Hän antaa synnin tunnon ja katumuksen, sitten armon
ja anteeksiantamuksen. Armoa ja lahjaa on kaikki. ■

Eero Nieminen

Kristus yksin kantaa syllisyytemme ja rangaistuksemme

”TOTISESTI MEIDÄN PAHOJEN TEKOJEMME TÄHDEN HÄN ON HAAVOITETTU
JA MEIDÄN SYNTIEMME TÄHDEN HÄN ON LÄVISTETTY.” (JES. 53:5)

Tämä on kuin Kristuksen määritelmä, joka sopii asettaa kaikkia muita uskontoja vastaan: meidän vääryksiemme tähden hän on haavoitettu. Ikään kuin hän sanoisi: me emme voineet tulla vanhurskaiksi teoillamme. Meidän heikkoutemme pysyivät meidän päällämme, samoin väistämätön syllisyys ja rangaistus. Mutta Kristus yksin kantaa ne. Samoin Johanneskin sanoo: ’Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit’ (JOH. 1:29). Johannes kutsuu Kristusta karitsaksi. Tällä hän osoittaa, että Kristus on uhri. Kun hän lisää, että Kristus ottaa pois synnit, hän sanoo samaa kuin profeetta Jesaja tässä. Tästä kohdasta apostolit ovat ammentaneet kaiken viisautensa.

Mitään Jumalan edessä ansioita tuottavia tekoja ei ole olemassa. Mutta kummallista on, ettei tätä oivalista raamatunkohtaa ole tähän asti tarkattu, vaikka sitä on kirkoissa niin usein laulettu. Vastustaahan se mitä ankarimmin tekoja, jotka tehdään ansiollisessa tarkoituksessa. Sen tähden meidän on sitä myös huolellisemmin tarkasteltava. Itse kullakin on kiusaus luottaa tekoihinsa. Sitä paitsi pyhissä kirjoituksissa on lauseita, jotka näyttävät likipitään omistavan teoille sen, mitä toiset lauseet uskollen. Vaikea on siis olla välittämättä noista lauseista, kun luontokin vetää meitä siihen suuntaan. Tähän tulee vielä lisäksi nurinkurinen opetus ja kieroutunut tottumus.

On siis suuri ja kerta kaikkiaan lihalle ja verelle mahdoton asia pysyä yksinkertaisessa uskossa, niin ettet joudu epätoivoon syntiesi tähden vaan rohkaiset mielesi ja sanot: olenpa tehnyt hyvää tai pahaa, se ei

minuun kuulu, minulla on tässä Kristus, joka on kärsinyt minun tähteni. Sekä vastustajamme että meidän omatuntomme viskaavat meidän eteemme tämänvastaaisia lauseita, jotka syyttävät meitä synneistämme ja uhkaavat rangaistuksella, niin että horjumme epävarmoina siitä, mikä on Jumalan tahto.

Yksin Kristuksen kärsimyksen avulla me pystymme hajoittamaan kaikki nuo perustelut, kun meillä on omakohtaisia kiusauksia tai kun meitä vastaan asetetaan lauseita, joissa on kyse teoista. Jos näet Kristus on sellainen persoona, joka on kantanut meidän syntimme, seuraa siitä, että me emme ota ansioillamme pois syntejämme, koska ne on jo sitä ennen otettu pois.

Eiväthän meidän tekemme ole Kristus eikä meitä lävistetä syntiemme tähden emmekä me niitä kannan. Päinvastoin – me emme edes kykene niitä kantamaan. Ei Kristus näet olisi tullut, jos me olisimme kyenneet itse parantamaan itsemme. Näin käy ilmi, ettei millään inhimillisillä teoilla, olkoot ulkoisesti miten hyviä ja loistavia tahansa, ole mitään arvoa vanhurskauttamista ja syntien anteeksiantamista ajatellen. Maailmassa ei ole yhtään uskontoa, joka hyväksyy tämän käsityksen vanhurskauttamisesta ja me itsekin vaivoin uskomme sen omalla kohdallamme, vaikka julkisesti opetamme sitä. Sen tähden tämä Raamatun kohta pitää oppia tuntemaan huolellisemmin.

Se on ikään kuin perustus, jonka varaan Uusi testamentti eli evankeliumi rakentuu. Se yksin erottaa meidät ja meidän uskontomme kaikista muista uskonnoista. ■

Luther: Vorlesung über Jesaja 53, WA 25.

Olenko kelvollinen ehtoollisvieras?

Sillä minun lihani on totinen ruoka ja minun vereni on totinen juoma. Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, pysyy minussa ja minä pysyn hänessä. (Joh. 6:55–56)

Palmusunnuntaina kristikunta lähtee seuraamaan Jeesuksen maanpäällisen elämän viimeisiä vaiheita. Perinteisesti kristityt ovat kiihruhtaneet hiljaisella viikolla Herran pyhälle ehtoolliselle. Nauttihan Jeesuskin silloin, juuri ennen pitkäperjantain tapahtumia, pääsiäisaterian opetuslastensa kanssa ja asetti siinä yhteydessä ehtoollisen.

Paavali sanoo Kristuksen veren ja ruumiin nauttimisesta: *Siunauksen malja, jonka me siunaamme, eikö se ole osallisuus Kristuksen vereen? Leipä, jonka murramme, eikö se ole osallisuus Kristuksen ruumiiseen?* (1. Kor 10:16)

Ehtoolliselle mennessä sielun vihollinen voi herättää sinussa ja minussa epäilyksiä. Se voi syyttää sanomalla; olet viallinen, olet joutunut moneen syntiin, et sinä voi polvistua Herran pöytään nauttimaan Kristuksen ruumista ja verta. Sinun pitää ensin tulla paremmaksi kristityksi.

Silloin on hyvä muistaa oppi-isämme Martti Lutherin opetus asiasta: Hän vetoaa Paavalin sanaan *”Jokaisen on tutkittava itseään”*. Jos et ole paatunut, vaan sydäimestäsi tunnustat syntisi Jumalalle, samassa tuntien siitä sydämesäsi murhetta, ja uskot Jumalan antavan sinulle syntisi anteeksi poikansa Jeesuksen Kristuksen tähden, silloin olet oikein valmistautunut. Silloin voit rohkeasti sanoa Herrallesi Kristukselle: Herra Jeesus, minä olen köyhä syntinen, joka tulen sinun ehtoollisellesi saadakseni sinulta lohdutuksen. Silloin et saa epäillä, sillä silloin sinä olet hänelle rakas ja tervetullut ehtoollisvieras. Juuri tällaisille kuin sinä olet, on ehtoollispöytä valmistettu.

Luther jatkaa: ”Mutta Jos tunnet itsesi niin paatuneeksi, että et tunne

syntejäsi etkä syyllisyyttäsi, eikä sydämesi tule levottomaksi katsellessasi Kristuksen kärsimyksiä, niin silloin on parempi jäädä ehtoolliselta pois, sillä silloin ehtoollinen ei tulisi sinulle hyödyksi vaan vahingoksi. Tällaisessa tapauksessa sinun tulisi tutkia itseäsi Jumalan sanan valossa, jotta tulisit oikein tietämään, mikä todellinen tilasi on vanhurskaan Jumalan edessä.”

Pohjolan herättäjä Lars Levi Laestadius sanoi aikanaan eräässä palmusunnuntain saarnassaan: *”Sanat teidän edestänne annettu ja vuodatettu vaativat aivan uskovaa sydäntä. Se, joka uskoo nämä sanat aivan niin kuin ne kuuluvat, eikä epäile eikä anna minkään asian häiritä itseään, syö oikein Vapahtajan ruumiin ja juo oikein hänen verensä. Tässä ei auta mikään työ tai suoritus, vaan ainoastaan usko Jeesukseen, koska on kysymys siitä, kuinka saadaan iankaikkinen elämä”*.

Rakkaat ystävät! Saamme käydä rohkeasti, vaikkakin köyhällä ja nöyrällä sydämellä Herran pöytään. Silloin voimme päästä lähelle armotuinta, Herra Jeesusta Kristusta. Saamme uskon silmin katsella, kun Hän sovittaa kaikki meidän syntimme Getsemanessa ja Golgatalla. Sydämemme täyttyy ilosta ja saatamme kiittää Jumalaa armosta, jonka Jumala on pojassaan meille valmistanut. Aamen. ■

Aulis Ansaharju

Jeesuksen lähettäjä

”Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei ole palvelija herraansa suurempi eikä lähettäjä lähettäjänsä suurempi. Jos te tämän tiedätte, niin olette autuaat, jos te sen teette.” (Joh. 13:16–17)

Tällaisilla sanoilla Jeesus opetti opetuslapsiansa Johanneksen evankeliumin 13. luvussa. Jeesus on lähetyskäsityksessään antanut meille jokaiselle tehtävän viedä evankeliumia eteenpäin, eli kertoa hyvää sanomaa meidän Pelastajastamme muille ihmisille. Useimmiten meille vain käy niin, ettemme löydä niitä oikeita sanoja, joilla pitäisi lähimmäistämme neuvoa, ohjata tai lohduttaa.

Meitä vaivaa varmasti myös pelko siitä, että jos nyt kerron tälle ihmiselle Jumalasta ja Jeesuksesta, että joudunko pilkatuksi uskoni tähden tai jotain muuta vastaavaa. Jos nyt kuitenkin tällaisella hetkellä palaisimme mietteissämme siihen mikä on elämässä tärkeintä, mikä on totuus, mikä on Jumalan tahto ja millä tavoin parhaiten autamme lähimmäistämme. Sehän on juuri sitä, että toimitamme Kristukselta saatua tehtävää, kuten hän haluaa. Kerrotomalla ilosanomaa kuoleman voittajasta ja meidän Lunastajastamme Jeesuksesta Kristuksesta.

Paholainen maailman puolelta yrittää häivyttää tätä meidän mielestämme ja hämärtämään meidän näköämme ja näin estämään meitä tekemästä sitä mihin Jeesus on meidät kutsunut, eli olemaan Hänen lähettäjänsä.

Tässä tehtävässä on myös muistettava säilyttää oikeanlainen nöyryys, kuten alussa olleessa tekstin kohdassa Jeesus opettaa. Miten lähellä onkaan meidän mieltämme se, että luomme eri mielikuvia kohtaamistamme ihmisistä ja näiden mukaan toimimme. Unohdamme sen, että meidän tehtävämme on vain julistaa. Kertoa rakastavasta Jumalasta ja siitä, että Hän lähetti Poikansa meidän puolestamme täyttämään Jumalan lain ja avaamaan tien taivaaseen. Ihmiselle ei ole annettu valtaa päättää ketkä voivat pelastua tai kuka saa kuulla sanoman Kristuksesta. Kuten tiedämme, se on hyvä niin.

Kristus, joka on meidät lähettänyt, on myös aikaan kutsunut meitä. Vetänyt meidät kaikessa rakkaudessaan luoksensa. Hänen rakkauteensa saatte tänäänkin turvautua. Hän pitää teistä kiinni ja sovintotyön tähden te saatte uskoa itsenne Jumalan lapsiksi ja syntinne sovitetuksi. Aamen. ■

Joni Leppälä

Rakkauden laki

Jeesus asettaa eteemme ensin fariseusten vanhurskauden ja kysymyksen siitä, että minkälainen meidän vanhurskaudemme on? (Matt. 5:20–30) Mihin perustuu fariseusten vanhurskaus? Se perustuu siihen, että ihminen ulkoisesti lakia täyttämällä tulisi kelvolliseksi Jumalan edessä. Mutta nyt Jeesus sanoo, että se ei riitä alkuunkaan ja alkaa selittämään lain hengellisyyttä. Tappamista ei ole pelkästään ulkoinen eli fyysinen tappaminen, vaan jo kun joku tyhmästi vihastuu lähimmäiseensä. Samoin avion rikkomista ei ole pelkästään itse teko, vaan jo himoitseva katse.

Nyt siis näyttää siltä, että Jeesus vaatii meiltä myös lain sisäistä täyttämistä. Kuka sen voi täyttää? Ei kukaan ihminen omalla työllään. Sen sijaan meidän tulee tunnustaa rikkomuksemme Jumalan edessä ja uskolla ottaa vastaan Jeesuksen sovintoveri omalle kohdallemme. Onko tämä siis omaa tekoamme? Ei ole, vaan kaiken tämän Pyhä Henki vaikuttaa Kristuksen sanan kautta, erityisesti kuulun sanan kautta ja myös näkyvän sanan eli Jeesuksen asettamien sakramenttien kautta.

Kun saamme uskoa sen, että olemme saaneet tuon kymmenen tuhannen leiviskän velan täydellisesti anteeksi, Jeesuksen sovintotyön tähden ilman pienintäkään omaa ansioitamme, niin eikö se sytytä sydämissämme vastarakkautta Vapahtajaamme? Ja se, Vapahtajan rakkaus sydämissämme, saa myös aikaan sen, että uusi ihminen meissä tahtoo toimia ja myös toimii lähimmäisemme parhaaksi, niin maallisissa kuin ennen kaikkea hengellisissä asioissa. Ei vaatimuksesta, vaan vapaasta tahdosta. Aivan niin kuin Jeesus Kristus itse omasta tahdostaan antoi itsensä kokonaan meidän edestämme.

Kiitetään siis Taivaallista Ylkää hänen rakkaudesta ja pyydetään ja uskotaan, että Hänen rakkautensa saa koskettaa niin paljon sydämiämme, että voimme Taivaan Isän lapsina iloita kalliista lahjastamme ja jakaa sitä toisten kanssa. ■

Sami Kantoluoto

SAARNAAJIEN SEMINAARI TAMPEREELLA 25.10.2025

AIHEINA KIRKKOSUHDE JA SANANPALVELIJAN HENKILÖKOHTAINEN USKO

Vuosittainen saarnaajien seminaaripäivä järjestettiin viime syksynä Tampereen rukoushuoneella. Koolla oli nelisenkymmentä saarnaveljeä eri puolilta Suomea. Aiheena tällä kerralla oli Esikoiset ry:n kirkkosuhde sekä saarnaajien henkilökohtainen usko ja lapsuuden uskonkokemukset esikoislestadiolaisuudessa.

Kirkkosuhteesta alusti **Eero Nieminen**. Siinä tuotiin esille kirkkosuhteen nykytila, mikä on varsin hyvä kaikilla paikkakunnilla. Todettiin tarpeelliseksi, että pidämme edelleenkin säännöllistä yhteyttä paikallisseurakuntien kirkkoherroihin ja osallistumme kirkon jumalanpalveluksiin. Kannustamme myös jäseniämme kirkon luottamustehtäviin. Opetuksemme tulee seistä Raamatussa ilmoitetun Kristuksen ja apostolien opin perustalla. Linjanamme on pietistinen luterilaisuus (**Luther ja Laestadius**), jolta pohjalta lestadiolainen kristillisuus on jo 1800-luvun puolivälissä lähtenyt liikkeelle ja kasvanut yli 150 vuoden aikana suureksi hengelliseksi voimaksi Pohjolassa ja Amerikassa. Voimme nyt nähdä, että Jumala on antanut siunauksensa uskolliselle työlle Herran elovainiolla.

Alustuksen pohjalta käytiin ryhmätöitä, joissa käsiteltiin aihetta kahden kysymyksen kautta; 1) *Mitä saamme ja mitä annamme kirkon sisäisenä herätysliikkeenä?* ja 2) *Mitä saamme ja mitä annamme toisilta herätysliikkeiltä?*

Suhde kirkkoon tiivistyi ryhmätöissä seuraavasti: Arvostamme ja pidämme tärkeänä, että kirkon yhteydessä saamme nauttia kasteen ja ehtoollisen sakramenteista. Samoin olemme kiitollisia, että monilla paikkakunnilla voimme kokoontua kirkon tiloissa. Yhteistyö mahdollistaa myös kirkkopyhien järjestämisen, jolloin saarnaajamme voivat usein saarnata jumalanpalveluksissa. Jo edesmenneet vanhimmat ovat linjanneet kirkon yhteydessä toimimista niin, että ”pysymme oman identiteettimme säilyttäen kirkon helmassa niin kauan kuin pois ajetaan”.

Suhteet muihin herätysliikkeisiin ovat suhteellisen vähäiset. Isommissa linjakysymyksissä olemme kuitenkin yhdistäneet voimamme, kun on nähty tarpeelliseksi tehdä esim. julkisia kannanottoja Jumalan sanan puolustamiseksi.

Toisen aiheen ”Henkilökohtainen usko” alusti

Jorma Halme. Siinä ryhmätöinä olivat 1) *Henkilökohtainen usko saarnaajan tehtävässä* ja 2) *Mitä esikoislestadiolainen kristillisuus on minulle merkinnyt*.

Jorma lähestyi näitä herkkiä aiheita kysymysten muodossa, joiden kautta jokainen pääsi tutkimaan sydämensä tuntoja. Tunnumme usein itsemme saarnaajan tehtävässä uskossa heikoksi, jopa kelvottomaksi julistamaan Sanaa toisille. Hyvä on muistaa, että saarnaajakin tarvitsee aika-ajoin sielunhoitoa ja rippi-isää. Saarnaajina meidän tulisi osata oikein ymmärtää ja julistaa Jumalan sanaa. Jokainen meistä kuitenkin erehtyy puheissamme. Siksi seurakunnan esirukoukset ja saarnaajaveljien rohkaisut ovat hyvin tärkeitä.

Useissa ryhmissä kirjattiin sana ”kaikkea”, kun vastattiin, mitä esikoislestadiolainen kristillisuus on minulle merkinnyt. Esille nousi arvokas perintö, jonka useimmat saarnaajat ovat saaneet kokea omassa lapsuudessaan ja nuoruudessaan. Eriytyisesti anteeksiantamisen sanat ”Jeesuksen nimessä ja veressä”, joita omat vanhempamme ja sananpalvelijamme ovat meille henkilökohtaisesti todistaneet, ovat lähtemättömiä kokemuksia elämässämme. Niiden sanojen rinnalla tunnumme edelleen nöyryyttä Jumalan edessä ja sydämen lämpöä lähimmäistämme kohtaan. Ne sanat ohjatkoon nyt saarnaajiamme, kun meidän vuoromme on seistä vartiopaikalla Siionin muurilla.

Seminaaripäivä päättyi **Sakari Siltalan** yhteenveetoon, josta nousi kiitos Taivaalliselle Isällemme, että hän oli siunannut yhteisen päivämme. Sakari muistutti, että Laestadiuksen ja Lutherin saarnojen lisäksi saarnaajien on hyvä lukea *Isän ääni* -kirjassa olevia saarnoja ja siten tutkia, kuinka työtä on ennen tehty. Jokainen palvelkoon vapaasti nöyrällä mielellä Jumalan antamalla lahjoilla. Jeesus sanoo: *Ruoki minun karitsoitani, kaitse minun lampaitani, ruoki minun lampaitani*. Tehdään jokainen työtä Herran Jeesuksen nimessä sen eteen, että lauma pysyy koossa Jeesuksen ristin juurella. Tärkeää on myös, että paikkakuntien saarnaajat pysyvät lähellä toisiaan. Jeesus sanoo: *”Siitä teidät tunnetaan, että teillä on keskinäinen rakkaus.”*

”Meillä on sama uskon Henki, josta on kirjoitettu: ”Minä uskon, ja siksi puhun.” Niin mekin puhumme, koska uskomme.” (2. KOR. 14:4) ■

Jokainen palvelkoon vapaasti nöyrällä mielellä Jumalan antamalla lahjoilla.

KRISTILLINEN KLASSIKKOKIRJA KRISTITYN VAELLUS TAAS ESIKOISTEN VERKKOKAUPASSA

Uskonsisaremmme **Sirkka Perälä** on erikoistunut kristillisten kirjojen kääntämiseen suomen kielelle. Niiden joukossa on mm. useita **Martti Lutherin**, **Abraham Achreniuksen** ja **John Bunyanin** teoksia. *Kristityn Vaellus*-kirjaan Sirkka tutustui jo nuorena. Siihen hänet johdatti tamperelainen saarnaaja **Antti Vainikka**, joka oli myös Sirkkan rippi-isä. Kirja oli tuttu myös rovasti **Laestadiukselle**. Hän otti kirjasta kristilliseen sanastoonsa mm. ilmaisut "Turmeluksen kaupunki" ja "Sillaton virta."

Sirkkan kuvaus Kristityn Vaellus-kirjan sisällöstä:

"Kirja kertoo kristityn matkasta taivaan kotiin. Vaelluksellaan hän kohtaa monenlaisia ihmisiä ja ilmiöitä. Niissä kuultavat Englannin 1600-luvun yhteiskunta aatteineen ja uskonnollisine piirteineen. Kristitty vaeltaja tutustuu myös omaan itseensä, sielunsa syövereihin, jonne evankeliumin kirkas valo loistaa ristiltä ja taivaasta. Seikkailunmakuinen kirja ei jätä ketään kylmäksi, sen moniulotteisuus avautuu joka lukukerralla lisää. Sopii niin nuorelle kuin vanhemmallekin väelle. Saakoon kirja opastaa sinutkin elämänmittaiselle pyhiinvaellukselle kohti ikuista autuutta."

Kirjan on kirjoittanut englantilainen maallikko-saarnaaja John Bunyan vuonna 1681. Kirjasta on vuosisatojen aikana tehty satoja painoksia. Verkkokaupassamme kirjan hinta on 20 euroa. ■

LÄHETYSMATKAT ULKOMAILLE

Esikoiset ry:n ulkomaan lähetystoimi painottuu tänä vuonna pääosin yhteistyöhön Viron ev.lut. kirkon kanssa. Sinne tehdään, jos Herra suo, 18 seurakuntamatkaa. Kohdeseurakunnat ovat Pärnussa, Saarenmaalla, Rakveressä, Narvassa, Tartossa, Äksissä, Laiusessa ja Palamusessa. Lisäksi suunnitteilla on yhteensä 3–4 pyhäkoulumatkaa Rakveren, Narvan ja Saarenmaan seurakuntiin.

Myös Venäjälle on suunnitelmissa tehdä 6 lähetyksimatkaa, kolme kevätkaudella ja kolme syyskaudella. Kohdeseurakunnat ovat Toksova, Haapakangas, Pyhä Maria, Hatsina, Volosova, Jaama ja Tuutari. Venäjälle matkustetaan Narvan rajanylityspaikan kautta.

Lähetysviesti 2026 on julkaistu painettuna vihkosena. Siinä on tarkemmat tiedot matkoista Viron osalta. Lähetysviestejä on jaossa seurapaikoilla ja ne löytyvät myös Esikoiset ry:n kotisivuilta kohdasta 'lähetys'. Joillekin matkoille, kuten heinäkuun Pärnun matkalle ja kaikille Saarenmaan matkoille tehdään myös bussimatkoja. Paikkoja näille matkoille voi tiedustella **Pekka Kempvaiselta**, puh. 0400 538 900. ■

SEURAMATKOJA BUSSILLA VIROON

Tälle vuodelle on suunniteltu neljä ryhmämatkaa Virossa pidettäviin Esikoisten seuroihin. Pidä pieni loma ja lähde bussimatkalle mukaan. Näin voit virkistyä matkaystävien seurassa ja olla osana tärkeää lähetystyötä kohdepaikkakunnilla.

Tulevat matkat:

- Matka Haapsaluun ja Saarenmaalle 23.–27.4. Lähetysmiehet **Pekka Lahtinen** ja **Timo Aaltonen**. Majoitukset hotelleissa tai mahdollisesti Kuressaaren pappilassa. Ilmoittautumiset viimeistään 22.3. mennessä.
- Matka Pärnuun 17.–20.7. Lähetysmiehet **Eero Nieminen** ja **Juuso Ahonen**. Majoitus hotelli Terviksessä, aamiaisineen. Ilmoittautumiset viimeistään 15.6. mennessä.
- Matka Saarenmaalle 31.7.–3.8. *Tälle matkalle toivotaan erityisesti nuoria mukaan*, mutta kaiken ikäiset ovat tervetulleita! Lähetysmiehet **Petri Honkala** ja **Sami Kantoluoto**. Majoitus Pühan leirikeskuksessa, tai Kuressaaren pappilassa. Tarvittaessa myös hotellimajoitus on mahdollista saada. Ilmoittautumiset viimeistään 26.6. mennessä.
- Matka Saarenmaalle 25.–27. tai 28.9. Lähetysmiehet **Timo Marttinen** ja **Lauri Halme**. Majoitus Kuressaaren pappilassa, tai hotellissa. Ilmoittautumiset viimeistään 23.8. mennessä.

Matkoilla tarvitaan jokaiselle oma, voimassa oleva passi, tai virallinen poliisin myöntämä kuvallinen henkilökortti. Kaikille matkoille ilmoittautumiset ja tiedustelut sähköpostilla (pekka@kempiiri.fi), tai WhatsApp / tekstiviestillä numerosta: +358 400 538 900. Paikat täytetään ilmoittautumisjärjestyksessä. Ilmoita nimetiedot kuten passissa tai henkilökortissa on, syntymäaika (ilman hetua), sekä sukupuoli ja kansalaisuus. ■

ESIKOISTEN GRAAFINEN ILME JA KOTISIVUT UUDISTUVAT

Esikoiset ry:n alkuperäinen, **Eila Blom-Niemisen** suunnittelema graafinen ilme lintulogoineen on palvellut hienosti jo lähes kymmenen vuotta. Linjakas lintulogo ja taivaansininen väri on tullut tutuksi mm. kotisivuilta, tapahtumailmoituksista ja Armon Sana -lehden kansista. Nyt on kuitenkin tullut tarve uudistaa esikoisten kotisivuja, ja samalla on luontevaa päivittää ilmettä muutenkin. Nykyinen graafikkomme **Hanna Halme** on suunnitellut uuden, yhtenäisen ilmekokonaisuuden, joka tukee yhdistyksen tunnistettavuutta ja viestii arvojamme.

Armon Sävel -laulukirjoista tuttu kukkalogo saa nyt pienen muokkauksen kautta tulla koko yhdistyksen tunnukseksi.

UUDEN TUNNUKSEN INSPIRAATIO

Papaver laestadianum eli tromssantunturiunikko on saanut nimensä löytäjänsä **Lars Levi Laestadiuksen** mukaan. Kukassa on neljä terälehteä, joiden keskellä emissä näkyy sakarakuviot. Kukissa sakaroiden määrä vaihtelee, mutta joskus se näkyy nelisakaraisena ”ristinä”.

Esikoiset ry:n logo korostaa kukan keskeltä avautuvaa ristiä, sillä onhan sanoma Jeesuksen ristin sovitustyöstä koko kristillisyytemme ydintä. Laestadiuskin käyttää saarnoissaan paljon luontoteemaisia kielikuvia ja vertauksia.

Logosta on muutama erilainen variaatio, kuten

tämän lehden kannessa näkyvä mustalinjainen tunnus, mutta keltainen versio on muussa viestinnässä ensisijainen.

Logon lisäksi yhdistyksen graafiseen ilmeeseen on määritetty tietyt fontit sekä väripaletti, johon kuuluu mustan ja valkoisen lisäksi sinisen sävyjä ja unikon keltainen.

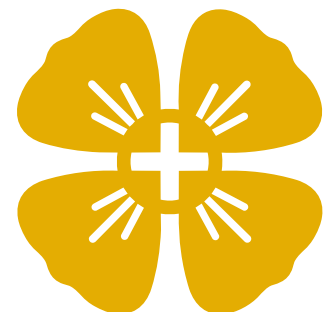
UUSI LOGO NÄKY YHDESSÄ PAIKASSA

Uusi tunnus näkyy monipuolisesti kaikessa herätysliikkeen viestinnässä; Armon Sana-lehdessä, kotisivuilla, lehti-ilmoituksissa, tiedotteissa ja julkaisuissa, rukoushuoneiden ilmoitustauilla, ym.

Paikkakuntien tiedotusvastaaville toimitetaan valmiita yhden ja kahden palstan ilmoituspohjia. Niiden avulla voi helposti laatia lehtiin tulevia seurailmoituksia. Samoja voi käyttää paikkakuntien muissa tapahtumatiedotteissa.

KOTISIVUT PÄIVITETÄÄN UUEMPAAN VERSIOON

Kotisivut päivitetään vastaamaan nykyisiä standardeja niin, että sivuston rakenne on hierarkkisempi; kaikki informaatio ei ole heti etusivuilla nähtävillä, vaan erillisten kategorioiden alla. Varmasti totumme pian uusiin kotisivuihin ja löydämme sieltä helposti etsimämme. ■

Autuuden tie

ARVO KONTTISEN SAARNA KEITELEELLÄ 24.11.2019

Olemme tulleet kokoon Jeesuksen nimeen. Hän onkin itse sanonut, että missä kaksi tai kolme tulevat kokoon hänen nimeensä, siellä hän on heidän keskellään. Niinpä me uskomme tänäänkin, että hän on täällä meidän kanssamme.

Me elämme sellaista aikaa, jolloin kansakunnat kulkevat kohti turmiota. Uskonto on kohta sellainen tabu, ettei siitä saisi puhua eikä kirjoittaa. Laestadius selittääkin eräessä saarnassaan Ilmestyskirjan (ILM. 7) kohtaa neljästä enkelistä, joiden oli annettu vahingoittaa maata ja merta. Ne olivat neljä voimakasta valtakuntaa, jotka surmasivat paljon ihmisiä sodassa.

Näiden enkeleiden eli valtakuntien sallittiin vahingoittaa Jumalan kansaa, ensiksi maata eli sitä kansaa, joka saa elatuksensa maasta, toiseksi merta eli merimiehiä ja kolmanneksi puita eli esivaltaa, joka on maan yläpuolella.

Johannes näki myös, että taivaasta tuli toinenkin enkeli, joka alkoi huutaa auringonnousussa.

Laestadius sanoo, että auringonnousussa huutava enkeli on Kristuksen Henki, joka on tuonut valon auringon noustessa ja joka huutaa vieläkin: "Älkää maata, älkää merta älkää puita vahingoittako, ennen kuin me painamme sinetin meidän Jumalamme palvelijoiden otsaan."

Laestadius selittää, että Luther oli yksi niistä enkeleistä, jotka huusivat auringon noustessa. Me voimme nyt myös sanoa, että Laestadiuskin oli sellainen enkeli.

Minä uskon, että tänä aikana niin monet rukoukset nousevat taivaallisen Isän luo lasten vanhempien, isovanhempien ja kristittyjen sydämeltä, että vielä täällä maan päällä vallitsisi uskonnon vapaus ja rauha ja että meidän lapsemme ja lastenlapsemme ja tulevat sukupolvet saisivat nauttia tätä taivaallista rauhaa ja rakkautta.

Nyt on minun vuoroni kirkastaa Jumalan sanaa. Kuinka tyhjä ja köyhä ihminen voikaan olla! Siksi me tarvitsemme toinen toistemme rukouksia, että voisimme kullakin kerralla tuoda Jumalan tahdon esiin ja kirkastaa toinen toisillemme tätä elämäntietä. Laestadius sanoo, että muutamilla ei ole enää kuin puoli neljännestä jäljellä, että he eivät väsyisi tällä matkalla. Tunnen itse omalle kohdalleni, että ei ole jäljellä puoltakaan neljännestä.

Tarvitsemme toinen toistemme rukousta ja sen

rukouksen voimasta me voimme avata aina Pyhän kirjan ja puhua siitä sen mitä Jumala tahtoo Henkensä kautta siitä antaa.

Virressä lauloimme:

*"Hän, Kristus, on toivo myös maamme,
siis häntä me rukoilemme.
Ja Herralta taas kevään saamme,
hän kasvun suo kylvöllemme.
Nyt Jeesuksen nimessä korkeassa
me saarnaamme anteeksiantamusta.
Kun syntinen armon näin turvaksi saa,
hän kiittää vain Armahtajaa."
(Virsi 178:3)*

Saarnan teksti Matteus 5:1–17

Täällä edellä neljännessä luvussa kerrotaan, että kun Johannes oli heitetty vankeuteen, sen jälkeen Jeesus alkoi profeetallisen virkansa ja kansat ihmettelivät hänen puheitaan. He kokoontuivat suurin joukoin kuulemaan. *"Ja hän kierteli kautta koko Galilean ja opetti heidän synagoogissaan ja saarnasi valtakunnan evankeliumia ja paransi kaikkinaisia tauteja ja kaikkinaista raihnautta, mitä kansassa oli. Ja maine hänestä levisi koko Syyriaan, ja hänen luoksensa tuotiin kaikki sairastavaiset, monenlaisten tautien ja vaivojen rasittamat, riivatut, kuunvaihetautiset ja halvatut; ja hän paransi heidät. Ja häntä seurasi suuri kansan paljous Galileasta ja Dekapolista ja Jerusalemissa ja Juudeasta ja Jordanin tuolta puolen."* (MATTEUS 4:23–25). Hänen opetuksensa oli erilaista, ja siksi ihmiset kiinnostuivat hänen puheistaan ja lähtivät kuuntelemaan häntä.

Kristuksen oppi on kaikkein korkein vuori

Viides luku alkaa: *"Kun hän näki kansanjoukot, nousi hän vuorelle; ja kun hän oli istunut, tulivat hänen opetuslapsensa hänen tykönsä."*

Hän siis astui ylös vuorelle ja minä uskon, että tässä onkin kyseessä Kristuksen oppi, joka on kaikkein korkein vuori. Sitä vastaan on paljon heitetty paljon lokaa ja saastaa, mutta ei se ole siitä himmentynyt, vaan on voimassa tänäänkin.

He aavistivat jollakin tavoin, että nyt tulisi erittäin tärkeää opetusta. *”Niin hän avasi suunsa ja opetti heitä ja sanoi.”* Hän avasi suunsa, kuten meillekin on sanottu: *”Avaa suusi niin minä sen täytän.”* Meidänkin tulee avata suomme uskossa ja luottamuksessa. Niin hän alkaa sitten opettamaan tästä vuoresta eli Kristuksen oppia, ja puhumaan siitä, kuinka me pelastumme viimeisessä tuomiossa. Se on hyvin tärkeää opetusta. Sitä ei löydy maailmasta eikä maailman hengellisyydestä, vaan tästä Vuorisäärnasta.

Vapahtaja tuli armoa kaipaaville

”Autuaita ovat hengellisesti köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta.” Eihän Vapahtaja ole tullut rikkaille vaan köyhille. Kuinka ihminen sitten tulee hengellisesti köyhäksi? Se ei tapahdu omalla voimalla, vaan se on Pyhän Hengen vaikutus ihmissydämessä. On sanottu, että tuo Pyhän Hengen muistutus käy jokaisella ihmissydämellä jossakin elämänvaiheessa. Se ihminen on onnellinen, joka saa heräyksen armon ja joka tulee niin suureksi syntiseksi, ettei hän voi sitä velkaa maksaa. Sehän ei ole ihmisen maksettavissa, vaan sillä on vain yksi maksaja, nimittäin Jeesus Kristus. Hän on mennyt niin pitkälle, että hän on kärsinyt sinun ja minun synnit. Hän on rakastanut meitä niin paljon, että se rakkaus ei loppunut Getsemanessa eikä Golgatalla.

Se on lupauksessa jo heränneelle ihmiselle: *”...sillä heidän on taivasten valtakunta.”* Kuinka moni ihmlapsi onkaan kulkenut heräyksen alla vuosia ja jotkut vuosikymmeniä. Silloin, kun rovasti Laestadius alkoi saarnamaan Lapinmaalla, siellä oli paljon ihmisiä, jotka olivat kantaneet jo syntikuormaa vuosia, aivan näännyksiin asti. Niitä ihmisiä olemme tavanneet viimeisten vuosikymmenien aikana tuolla laajassa itänaapurissa. Sielläkin ihmiset olivat olleet heränneellä omallatunnolla, kantaen syntikuormaansa vuosikautia. Kuinka sellainen ihmissielu kaipaakaan sitä sanaa, joka vapauttaa hänet tuon syntikuorman alta! Siksi Jeesuksen lähetyskäsky on voimassa vielä tänäänkin, että tuo elävä Jumalan sana kuuluisi sellaiselle ihmiselle, joka on kuorman alla.

”Autuaat ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen.” Sieluhan on murheellinen, kun kaikki synnit ovat sovittamattomina omallatunnolla. Tämän murheen takia monet ovat rakentaneet rukousalttareita. Jumala kuulee sellaisen rukouksen. He saavat

lohdutuksen: Jumala johdattaa kuulemaan elävää sanaa, sillä usko tulee kuulosta ja kuulo Jumalan sanan kautta.

Heränneet ihmiset – Jumalan työkaluja

”Autuaita ovat hiljaiset, sillä he saavat maan periä.” Se tarkoittaa herännyttä ihmistä, joka tekee lupauksia luopua synninteosta, vaikka hänellä ei ole voimaa sotia syntiä vastaan. Monet heränneet ihmiset ovat saarnanneet parannusta. Näemme jo Jeesuksen opetuslapsista, miten lähetti ensin ne kaksitoista, ja sitten toiset seitsemänkymmentä. He eivät olleet vielä käsittäneet elävää uskoa. Jeesus lähetti heidät edelleen kyliin ja kaupunkeihin, joihin hän oli tuleva itse.

Näin heränneet ihmiset ovat valmistaneet tietä Kristukselle saarnaamalla parannusta sanoen, että syntielämä ei vie heitä perille. Tällä tavoin heräykset ovat kulkeneet meidänkin maassamme. Jeesus myös kehotti opetuslapsiaan jonnekin sisään tullessaan sanomaan *”rauha tälle huoneelle”*, ja jatkaa: *”Ja jos siellä on rauhan lapsi, niin teidän rauhanne on lepäävä hänen päällänsä; mutta jos ei ole, niin se palajaa teille”* (LUUKAS 10:6). Vähän myöhemmin hän sanoo: *”Mutta kun tulette kaupunkiin, jossa teitä ei oteta vastaan, niin menkää sen kaduille ja sanokaa: ’Tomunkin, joka teidän kaupungistanne on jalkoihimme tarttunut, me pudistamme teille takaisin; mutta se tietäkää, että Jumalan valtakunta on tullut lähelle’”* (LUUKAS 10:10–11). Näiden heränneiden ihmisten kautta on taivaan valtakunta lähestynyt.

”Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan.” Tässä puhutaan Jumalan laupeuden ja vanhurskauden nälästä ja janosta. Jumalan kiinni ottama, herännyt ihminen alkaa etsimään ja lukemaan Jumalan sanaa. Moni on kertonut vaelta-neensa vuosikymmeniä ilman että olisi tarvinnut Raamattua tai muuta hengellistä kirjallisuutta. Mutta kun Jumala on kiinni ottanut ja herättänyt synnintunnon, ihminen on alkanut etsimään. Tähän kuuluu lupaus, että sellainen sielu ravitaan.

”Autuaat ovat laupiaat, sillä he saavat laupeuden.” Ihminen saa sellaisen laupeuden mielen, että hän haluaa armahtaa omaa kuolematonta sieluaan, koska siitä on silloin kaikkein suurin huoli. Laupeus ei kuitenkaan ole loppunut tähän, vaikka ihminen

Kuva: Freechristimages.com /
Carl Blochin maalaus Vuorisaarna

tuntee itsensä toisinaan niin kylmäksi, ettei hänellä ole mitään sanomista muille. Näinkin olemme syntiturmeluksen alla.

Armon sana puhdistaa sydämen

Sitten Jeesus sanoo: ”Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan.” Sitten tuo herännyt ihminen on johdatettu kuulemaan elävää Jumalan sanaa, joka ei työnnä pois, vaan vetää yhä lähemmäksi. Moni on

tullut pelokkaalla mielellä kuulemaan Jumalan sanaa, mutta kun siinä on rakkauden henki, sana ei työnnä pois, vaan vetää lähemmäksi. Jumalan sana kirkastaa Kristuksen tuohon tyhjään ja köyhään sydämeen autuutena ja syntivelan maksajana. Hän antaa tänäänkin kaikki synnit anteeksi. Näin syytty tuohon sydämeen usko. Se on Jumalan lahja, jota ei anneta mistään ansiosta, niin kuin äsken kuulimme, vaan se on lahjavanhurskaus. ”He saavat nähdä Jumalan.” Jumala, joka oli ankara tuomari, onkin nyt laupias, rakas isä. Silloin ihminen saa tuntea

olevansa Jumalan lapsi ja taivaan perillinen.

Mutta me elämme täällä maailmassa maailman hengen ympäröimänä. Me kannamme syntiturmeluksen meidän lihassamme ja veressämme aina viimeiseen hetkeen asti. Vihollinen tahtoo ryöstää meiltä uskon voimat ja syyttää meitä milloin mistäkin sanoen, ettemme ole enää Jumalan lapsia.

Me tarvitsemme aina kuulla elävää Jumalan sanaa ja käydä läpi tätä Vuorisaarnaa, tätä Kristus-kalliota. Jumalan seurakunta on perustettu tälle vuorelle, jonka Johannes näki ilmestyksessä: se on uusi Jerusalem, joka laskettiin ylhäältä alas. Sitä ei siis rakennettu täällä maan päällä, vaan se laskettiin ylhäältä alas Siionin vuorelle. Kaupungin ympärillä oli muuri, jossa oli kaksitoista porttia, joita ei suljettu yöllä eikä päivällä. Ne ovat aina avoinna katuvalle syntiselle.

Rauhattomuuden tekijä tulee rauhantekijäksi

”Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heidät pitää Jumalan lapsiksi kutsuttaman.” Jeesus on tullut rakentamaan rauhaa tänne maan päälle. Äsken sanoin, että kun meillä on tuo syntiturmelmus, me joskus tulemme rauhattomuuden tekijäksi. Me rikomme tuota rauhaa kotona, kylässä ja kristittyjen kesken. Rauhan tekeminen merkitsee itsensä tuntemista. Joskus joutuu taistelemaan useampia päiviä oman itsensä kanssa. Joskus käy niin, ettei sen enempää itsellä kuin ystävälläkään, aviopuolisolla tai lapsella ole hyvä olla, kunnes itse saa voiman alentua – alentua niin alas, että menee anomaan anteeksi sanoen: ”Näin minä olen taas menetellyt ja olen rikkonut sinua vastaan. Jaksatko sinä antaa minulle anteeksi?” Aina ovat kuuluneet ihanat sanat: ”Sinä saat uskoa anteeksi kaikki sinun syntisi anteeksi Jeesuksen nimessä ja sovintoveressä.” Silloin on rauha rakennettu ja se on tullut meidän sydämillemme. Rauhan rakentamista saamme jatkaa aina kuoleman virran rannalle asti. Onhan se korkea asema olla Jumalan lapsi. Jumalan lapsen nimi on sinetti meidän otsissamme.

Rautaesirippu aukeni ilman verenvuodatusta

”Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta.” Vaino on aina kohdannut elävää kristillisyyttä ja kristittyä. Meillä on ollut onnellinen aika, että meitä ei ole vainottu uskomme tähden. Meidän suojanamme ovat olleet kristilliset lait. Kyllä vihollisella oli tarkoitus silloin 80 vuotta hävittää tämä kansa – missä

me olisimme sitten olleet? Pitkin laajaa Venäjän maata, van-kiloissa, kärsimyksissä ja vainoissa. Mutta Jumalalla oli toinen tarkoitus. Hän nosti kätensä ja sanoi, että tähän asti, muttei tästä edemmäksi.

Niin me säilytimme vapauden. Jumalan tarkoitus oli, että hänen sanansa saisi kulkea tuollekin laajalle maalle. Kun aika tuli, että Jumala tahtoi täyttää tuon lupauksensa, niin raja aukeni. Se oli sellainen rautaesirippu, jonka läpi ei totuus mennyt eikä tullut, eikä mikään maallinen voima olisi voinut sitä murtaa. Mutta kun Jumalan aika tuli, se murtui ja aukeni ilman verenvuodatusta. Se on niin suuri Jumalan ihme, että me emme tajua sitä tällä hetkellä. Miten se saattoi tapahtua? Mutta Jumalalla onkin kaikki valta ja voima.

”Autuaita olette te, kun ihmiset minun tähteni teitä solvaavat ja vainoavat ja valhetellen puhuvat teistä kaikkinaista paha.” Valheella on aina haluttu mustata elävää kristillisyyttä ja kristittyä. Kun ihmisillä ei ole löytynyt totuutta, on turvaututtu valheeseen ja puhuttu kaikkea pahuutta teitä vastaan, kuten tässä sanotaan: ”Valhetellen minun tähteni.”

”Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Sillä samoin he vainosivat profeettoja, jotka olivat ennen teitä.” Emme paina päätämme alas. Jeesus kehotti meitä iloitsemaan ja riemuitsemaan, sillä meidän palkkamme on suuri taivaissa – ei ainoastaan täällä armon taivaassa, vaan se on talletettu myös kunnian taivaassa. Meidän pitäisi aina katsoa suurta palkanmaksua, ettemme väsyisi tiellä.

Me olemme suola ja valkeus

”Te olette maan suola; mutta jos suola käy mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi? Se ei enää kelpaa mihinkään muuhun kuin pois heitettäväksi ja ihmisten tallattavaksi.” Me olemme maan suola. Meitä kyllä seurataan, kuinka me vaellamme, kuinka me puhumme ja kuinka me elämme. Meidän elämämme ja vaelluksemme tulisi olla suolana tälle maailmalle, jotta nähtäisiin ero meidän elämämme ja maailman välillä.

”Te olette maailman valkeus. Ei voi ylhäällä vuorella oleva kaupunki olla kätöksessä.” Me siis olemme maailman valkeus. Se tarkoittaa Kristuksen seurakuntaa,

Jumalan seurakunta on uusi Jerusalem, joka laskettiin ylhäältä alas

joka on tänäänkin valkeutena maailmalle. Kuten sanottu, vuorella olevaa kaupunkia ei voi peittää, koska se on Kristuksen opin vuorella. Siitä on sanottu, että se on korkeampi kaikkia muita vuoria. Ja meitähän on aina Jumalan sanalla johdattu tälle vuorelle – ei Jumalan lain vuorelle, joka tulessa palaa, josta Mooseskin sanoi: *"Minä olen peljästyneet ja vapisen"*. *"Mutta meitä on johdatettu Siionin vuoren tykö ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin tykö, ja kymmenien tuhansien enkelien tykö, taivaissa kirjoitettujen esikoisten juhlanjoukon ja seurakunnan tykö, ja tuomarin tykö, joka on kaikkien Jumala, ja täydelliseksi tulleitten vanhurskasten henkien tykö, ja uuden liiton välimiehen, Jeesuksen, tykö, ja vihmontaveren tykö, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri."* (HEPR. 12:21–24) Meitä on aina johdatettu Siionin vuorelle, elävän Jumalan kaupunkiin.

Pyhä Henki puhaltaa uskon kynttilään

"Eikä lamppua sytytetä ja panna vakan alle, vaan lampunjalkaan, ja niin se loistaa kaikille huoneessa oleville. Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylis-täisivät teidän Isääne, joka on taivaissa."

Uskon kynttilä on sytytetty, ja se loistaa kaikille huoneessa oleville. Ja vaikka usein tuntuu sille, että oma usko on niin himmeä ja kynttilän valo ei paljoakaan loista, siinä kuitenkin loistaa elävä usko. Kuinka monta kertaa, ollessamme epäilysten ja murheen alla, olemmekaan voineet puhua ystävän kanssa, jonka olemme tavanneet. Näin tuo kynttilä on alkanut palamaan, vaikka sen liekki on tuntunut olleen hiipumassa. Kun Jumalan Pyhä Henki on puhaltanut kynttilään, se on jälleen alkanut palaa suuremmalla liekillä.

Niin me saamme tänäänkin olla, rakkaat ystävät, hyvässä turvassa. Meillä on elävä Jumalan sana. Me saamme olla kaikkein korkeimmalla vuorella – Kristuksen opin vuorella, josta kuuluu, että katuvalla syntiselle kuuluu Jumalan armo. Meillä on aina vapaa pääsy tuolle armolähteelle, josta saamme juoda, Laestadiuksen mukaan niin kauan kuin tahdomme. Niin tänäänkin, ystävät, me saamme juoda tuosta armon lähteestä, ja uskoa suurina syntisinä, usein pelästyneinä, tyhjinä ja köyhinä. Me saamme uskoa tuon evankeliumin sanomaan: *"Sinä saat uskoa kaikki sinun syntisi anteeksi Jeesuksen nimessä ja maahan vuotaneessa sovintoveressä."* Siinä veressä on voimaa pesemään meidän syntiset sydämemme puhtaiksi. Aamen. ■

Siionin ja Siinain vuoret

Jumalan valtakunta on vuorelle rakennettu kaupunki. Pyhälle Jhannekselle näytettiin Patmos-luodon näyssä taivaallinen Jerusalem, joka laskettiin alas taivaasta maan päälle. (ILM. 21:2) Hän näki tämän hyvin kauniina, se oli kuin ”morsian”, joka oli miehellensä kaunistettu”.

Sen ovat kristityt kaikkina aikoina myös kokeneet, kuinka Kristuksen seurakunta on pyhä ja sillä on kallisarvoiset taivaalliset aarteet, Jumalan sana ja pyhät sakramentit. Se on armon valtakunta. Elävää kristillisyyttä on verrattu vuoreen, joka ei voi olla kätöksessä. (MATT.5:14). Kyseessä on Siionin vuori, Kristuksen oppi, jonka päälle seurakunta on rakennettu.

Siionin vuori julistaa armoa ja anteeksiantamusta

Luonnollisesti Siionin vuori on Jerusalemissa, nykyisen kaupungin itäpuolella oleva pienehkö kukkula. Kuningas Daavid valloitti tämän kukkulan n. 1000 vuotta ennen Kristuksen syntymää ja rakensi sinne palatsinsa. Siksi Siionin vuorta kutsutaan myös Daavidin kaupungiksi. Täällä sijaitsee Raamatussa mainittu yläsali, jossa Jeesus asetti viimeisen ehtoollisen ennen kärsimystään. Salomonin myöhemmin rakentama temppeli sijaitsee aikoinaan tätä lähellä, ei kuitenkaan samalla kukkulalla.

Profeetta Jesaja ennustaa tästä kaupungista, että *"Aikojen lopussa on Herran temppelin vuori seisova vahvana, ylimmäisenä vuorista, kukkuloista korkeimpana, ja kaikki pakanakansat virtaavat sinne."* (JES. 2:2). Uskomme 'aikojen lopun' tässä tarkoittavan koko sitä aikaa, kun evankeliumi Herrasta Jeesuksesta on kansojen kuultavana ja uskottavana. Jo vanhanliiton vanhurskaat uskoivat lupaukseen Vaimon siemenestä, Jeesuksesta, joka korjaa syntiinlankeemuksen vahingon. Uudenliiton kristityt ovat saaneet uskoa Jeesukseen, Jumalan Poikaan, joka täytti nämä lupaukset.

Kaikkina näinä aikoina Siionin vuori on ollut korkeimpana kaikkia muita vuoria, kun evankeliumi on julistettu puhtaana Pyhän Hengen voimalla. Kristuksen oppi on kaikkien muiden oppien yläpuolella.

Taivaallinen Jerusalem ja esikoisten seurakunta

Huomaamme Raamatusta, että Siionilla tarkoitetaan eri yhteyksissä hiukan eri asioita; Juudan kansaa, kristillistä seurakuntaa, kristittyjä yleensä sekä yllä kuvattua vuorta ja sen päälle rakennettua Daavidin kaupunkia. Kun heprealaiskirjeen kirjoittaja yhdistää Siionin vuoren ja taivaallisen Jerusalemin, on meidän helppo uskoa, että sillä tarkoitetaan elävää Kristuksen seurakuntaa ja Jumalan lapsia kaikkialla maailmassa. Tämän taivaallisen kaupungin asukkaita ovat kaikki, joilla on omakohtainen sydämen usko Herraan Jeesukseen. Usko on syttynyt sydämeen sen sanan kautta, mikä julistetaan taivaallisessa Jerusalemissa, Jumalan valtakunnassa. Siellä on armoistuin, itse Herra Jeesus, jonka sovintoveren kautta olemme parannetut.

Olemme saaneet ”käydä Siionin vuoren tykö ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin tykö, ja kymmenien tuhansien enkelien tykö, taivaissa kirjoitettujen esikoisten juhlayoukon ja seurakunnan tykö, ja tuomarin tykö, joka on kaikkien Jumala, ja täydelliseksi tulleitten vanhurskasten henkien tykö, ja uuden liiton välimiehen, Jeesuksen, tykö, ja vihmontaveren tykö, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri.” (Hepr. 12:22–24).

Tämä taivaallinen Jerusalem on kaikina aikoina ollut kristittyjen lepopaikka ja turvakaupunki. Siellä Jumalan lapsia on ravittu ja ravitaan edelleen taivaallisella mannalla ja hunajalla. Siellä Jumalan lasten katseet ovat kiinnitettyt iankaikkisuuden kotikaupunkiin. Sen ihanuus on kirvoittanut monet virsirunoilijat kiittämään Jumalaa suuresta armosta syntistä kohtaan.

”Siionin tytär kerran saa voitosta virren aloittaa, uudessa Jerusalemissa, iäisen rauhan majassa. Hän sinne täältä matkalla on vaivan maasta vieraasta.”
(Armon Sävel 173:1)

Siinain vuori pauhaa

Siinain niemimaa Egyptin ja Palestiinan välimaastossa on karua erämaata. Vuorijonot ympärillä

viestivät jylhää sanomaa Jumalan suuruudesta. Jumalan omaisuuskansa vaelsi Mooseksen johdolla tässä erämaassa neljäkymmentä vuotta Egyptin orjuudesta kohti luvattua Kaanaan maata.

Siinain vuorella Jumala antoi kansalleen lakinsa, kymmenen käskyä. Lain tarkoituksena oli johdattaa ihmisiä Jumalan tahdon tietä ja opettaa rakastamaan Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistämme niin kuin itseämme.

Kun laki on Jumalan antama, se on myös ikuisesti pysyvä ja järkkymätön. Ei Jeesuskaan tullut lakia päästämään vaan täyttämään. Siinain vuori kertoo meille Jumalan vanhurskudesta ja pyhydestä, vihasta syntiä kohtaan. Se uhkaa tuomiolla ja kadotuksella kaikkia lainrikkooja. Lain tehtävä onkin herättää epäuskoinen ihminen tuntemaan syntinsä ja pakottaa etsimään rauhaa. Laki on johdattaja Kristuksen luokse, Siinain vuorelta Siionin vuorelle.

Apostoli kuvaa heränneen ihmisen kokemuksia, kun lain tuomiot pauhasivat hänen sydämellään ja omallatunnollaan: ”Sillä te ette ole käyneet sen vuoren tykö, jota voidaan käsin koskea ja joka tullessa palaa, ettekä synkeyden, ette pimeyden, ette myrskyn, ette pasunan kaiun ettekä äänen tykö, joka puhui niin, että ne, jotka sen kuulivat, pyysivät, ettei heille enää puhuttaisi; sillä he eivät voineet kestää tätä käskyä: Koskettakoon vuorta vaikka eläinkin, se kivitettäköön; ja niin hirvittävä oli se näky, että Mooses sanoi: Minä olen peljästyneenä ja vapaisen.” (HEPR. 12:18–21).

Jumalan sana on kaksiteräinen. Siinä on laki ja evankeliumi, parannus ja syntien anteeksiantamus, totuus ja rakkaus. Jumalan antamiin käskyihin liittyy kyllä lupaus; kuka ne täyttää, saa elää. Syntiinlankeemuksen kirouksesta osallinen ihminen ei kuitenkaan voi niitä täyttää. Onhan laki myös hengellinen, mikä sitoo ihmiset ajatuksista alkaen. Kaikki olemme syntiä tehneet ja omasta puolestamme Jumalan kirkkautta vailla. Siksi ainoa turvamme on Jeesuksessa, syntien sovittajassa ja maksajassa.

Hätäntyneen sielun on paettava Siinain vuorelta Siionin vuorelle. Siellä Jeesus on täyttänyt lain meidän puolestamme silloin, kun hän huusi ristin päällä ”Se on täytetty”. ■

Eero Nieminen

Lähetysmatka Länsi-Inkerin seurakuntiin

Vuoden 2026 ensimmäinen lähetysmatka tehtiin 22.–26.1. Inkerin kirkon Länsi-Inkerin seurakuntiin; Ivangorod, Volosova, Kupanitsa, Jaama, Hatsina ja Tuutari. Lähetysmiehinä olivat **Jorma Halme** ja **Timo Marttinen**.

Lähetysmiehet majoittuivat sekä meno- että paluumatkalla Narvassa uskonystävämme **Aino Semjonovan** kodissa. Narvassa on myös rahanvaihtopaikka. Venäjälle matkustettaessa ei saa olla euroja mukana lainkaan, myöskään pankkikortit eivät toimi, joten ruplia tarvitaan kaikkiin asiointeihin. Ainon kodin pihassa on myös turvallinen paikka pitää autoa Venäjällä olon ajan.

Tullimuodollisuudet olivat tällä kerralla joustavat. Menomatkalla niihin kului aikaa noin tunti ja paluumatkalla puoli tuntia. Venäjän puolella oli vastassa **Sergei Buksejev**, joka toimi koko matkan ajan oppaana ja kuljettajana. Sergei on kasvanut jo lapsena luterilaiseen uskoon Kupanitsan seurakunnan yhteydessä. Hän on myös työskennellyt Suomessa hitsausalaa ja tuntee hyvin myös Esikoisten toiminnan. Sergein palveluhalu on suureksi avuksi ja iloksi nykymuotoisille lähetysmatkoille, kun omalla autolla ei voida matkustaa.

PERJANTAINA 23.1. ensimmäinen kohtaaminen oli heti Narva-joen toisella rannalla Ivangorodissa, kun saimme vierailta **Julia Iljinan** luona. Julia on edelleen hyvin vireä, vaikka ikää on jo 85 vuotta. Hän asuu yksin omassa talossaan. Paikka on tuttu monille Esikoisten lähetystyössä olleille. Hän kutsui ensimmäisen kerran saarnaajat kotiinsa jo vuonna 1993. Sen jälkeen Julia on järjestellyt säännöllisesti seuroja ja jumalanpalveluksia Ivangorodissa sekä kodeissa että julkisissa tiloissa. Hänen puolisonsa **Anatoli** on jo nukkunut uskossa pois noin kahdeksan vuotta sitten. Julia oli näin meidän aikamme ”Filippin Lydia purppuranmyyjä”, joka otti apostolit vastaan ja Jumalan sana alkoi saada jalansijaa myös Ivangorodissa. Vierailu Julian luona oli tärkeä sekä Julialle että lähetysmiehille. Julia sai tavata rakkaita ystäviään, veisata virsiä ja kuulla vielä kalliit lohdutuksen sanat, että synnit on annettu anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä.

Julian luota menimme Volosovaan **Leida Gomajurovan** kotiin. Leidan luona olimme majoitettuna ja Leida toimi myös tulkkina. Lähdimme sieltä saman

Julia Iljina oli Ivangorodissa ensimmäinen inkeriläinen, joka otti saarnaajat luokseen kesällä 1993. Sen jälkeen hänen kodissaan on pidetty paljon seuroja ja hän on majoittanut saarnaajia. Julia on edelleen vireä ottamaan vieraita vastaan ja osallistuu lähialueilla pidettäviin seuroihin.

tien Kikkerin palvelutaloon, jossa oli seuratilaisuus. Jorma puhui siellä psalmin 23 johdatuksella. Paikalla oli noin 20 vanhusta. Sieltä siirryimme noin 10 kilometrin päähän Kupanitsan kirkolle, jossa oli klo 18 raamattupiiri. Koolla oli 14 henkilöä. Tutkimme Jeesuksen ensimmäistä opettamaansa vertausta neljästä eri maan laadusta, Luuk. 8:4–15.

Tampereella vuoden verran asunut uskonystävämme **Vera Koshkina** tuli Käkisalmelta yleisillä kulkuneuvoilla Kupanitsaan ja iloitsimme kun hän pääsi onnellisesti perille. Vera oli meidän kanssamme Leidan luona yötä ja kulki mukanamme lähes koko matkan ajan. Verasta oli hyvä apu Leidalle, kun hän auttoi aamu- ja iltapalan laitossa ja heillä oli paljon keskustelutavaa yhdessä.

Raamattutunti koolla Kupanitsan kirkolla. Edessä vasemmalla Jorma Halme ja hänen vieressään tulkki Leida Gomajurova.

LAUANTAINA 24.1. ensimmäiset seurat olivat Jaamassa kello 12. Sinne lähdimme jo aamusta, koska ennen seuroja piti käydä hakemassa Julia Ivangorodista mukaan seuroihin. Kirkkoherra **Anatoli Leschik** ei päässyt paikalle, kun hän oli sairastunut virustautiin. Hänen poikansa tuli aukaisemaan meille kirkon oven ja oli mukana myös seuroissa. Seuraväkeä oli noin 20. Jorman saarnateksti oli Joh. 17 ja Timon 2. Tim. 1:7. Sergei vei seurojen jälkeen Julian takaisin kotiinsa ja me odottelimme sen aikaa Jaaman kirkossa. Jaaman kirkossa oli mukana myös 92-vuotias **Lilja Mäkinen**, joka on monille tuttu Kosemkinan Kiiskalasta. Hän asuu nykyään Jaamassa, mutta osittain edelleen kesäisin vanhassa kotitalossaan Kiiskalassa. Lilja puhuu hyvää suomen kieltä. Jaaman jälkeen ajoimme takaisin Volosovaan ja söimme ruuan paikallisessa ravintolassa. Tämän jälkeen menimme Volosovan kirkkoon, jossa alkoivat seurat kello 17. Seurakunnan kirkkoherra on **Leonard Kozakov**. Seuraväkeä oli kokoontunut 18 henkilöä. Tuli lämmitti kamiinassa huonetta ja tunnelmakin oli lämmin, kun iloitsimme kristittyjen yhteydestä. Myös Hatsinan kirkkoherra **Viktor Vorontsov** oli seuroissa. Timo aloitti tällä kertaa ja puhui Apt. 2:42:n johdannolla ja Jorma puhui Gal. 2:19–21 -tekstistä.

SUNNUNTAINA 25.1. lähdimme ajamaan kohti Hatsinaa kello 8.30. Hatsinan jumalanpalveluksessa liturgina oli kirkkoherra Viktor Vorontsov ja Timo saarnasi sekä avusti ehtoollisella. Leida tulkkasi. Kirkkoon oli

saapunut noin 20 henkilöä. Sunnuntain aiheena oli 'Jeesus herättää uskon'. Evankeliumiteksti oli Matt. 8:5–13. Sunnuntaina oli melko kova pakkas, noin -20 astetta, mikä osaltaan pienensi kirkkokansaa. Messun jälkeen saimme ruokailla Hatsinan kirkossa. Vera lähti Hatsinasta kohti kotia ja hyvästelimme hänet siellä.

Hatsinasta matkustimme Tuutariin, jossa alkoi messu kello 13.30. Jorma saarnasi siellä ja avusti ehtoollisella. Mukana oli noin 10 kuulijaa. Ruokailimme Tuutarin messun jälkeen yhdessä seurakuntalaisten kanssa ja hyvästelimme kauniisti toisemme. Läksiäisvirreksi ja hyvästelyksi lauloimme Jorman kanssa meille tutun hengellisen laulun *Henkensä antoi kaikki ken loi*. Leida lähti Viktorin kyydissä kohti Volosovaa ja Sergei saattoi meidät Ivangorodiin. Olimme rajalla noin klo 17 ja Narvassa heti puolen tunnin päästä.

MAANANTAINA 26.1. heräsimme ennen kuutta, söimme Ainon valmistaman aamupalan ja lähdimme ajelemaan kohti Tallinnaa jo ennen seitsemää. Laiva lähti kello 10.30 ja olimme jo iltapäivällä kodeissamme. Jokaisessa seurakunnassa meidät otettiin rakkaudellisesti vastaan ja saimme kokea itsemme tervetulleiksi. Minkäänlaisia vaaratilanteita emme matkalla kokeneet.

Kiitos Taivaan Isälle suojeluksesta ja läheisille esirukouksista. ■

Timo Marttinen ja Jorma Halme

Seija ja Daavid Lahtisen vaiherikas elämä

POHJANMAALTA PORVOON KAUTTA NOKIALLE

Seija ja Daavid Lahtinen elivät lapsuutensa ja varhaisnuoruutensa Teuvalla. Molemmilla oli uskovaiset vanhemmat ja kuuluttiin esikoislestadiolaiseen liikkeeseen. Seurakunnan merkitys tuleviin elämänratkaisuihin oli hyvin suuri. Uskovaisten yhteys oli tiivis. Sunnuntaisin kokoonnuttiin Perälän kylässä olevalle rukoushuoneelle sanan kuuloon, viikolla vierailtiin usein uskonystävien kodeissa, autettiin avun tarpeessa olevia – elettiin tiivistä yhteiselämää.

Lähes jokaisessa talossa oli karjaa, lehmää, sikoja, kanoja. Ne toivat perusturvaa ja jokapäiväistä ravintoa. Työtä oli paljon koko perhevälle, kodissa sisällä ja ulkona, navetassa, pellolla, metsässä...

Elämä oli työntäyteistä, mutta kuitenkin antoisaa, ulkonaisesti vaatimatonta, mutta sisällisesti rikasta! Seija ja Daavid muistelevat lapsuuttaan kiitollisina. ”Saimme arvokkaat perustukset elämäämme; rakastavat vanhemmat, monet arkielämän taidot, sydänystävät ja ennen kaikkea uskon Taivaalliseen Isäämme, joka on ollut ja on edelleen elämämme kallein asia.”

Seijan ja Daavidin taustat

Seijan äiti oli **Martta os. Vainioranta** ja isä **Yrjö Runsal**. Seija muistelee lapsuuttaan: ”Isä ei ollut uskossa vanhempiemme mennessä avioliittoon, mutta ollessani viisivuotias, isä sai parannuksen armon. Äiti kuoli, kun olin kymmenvuotias. Asuttiin Vainiorannan isossa talossa. Toisessa päässä asui äidin veli **Niilo Vainioranta** perheineen ja toisessa päässä meidän perheemme. Meillä oli myös yhteinen navetta, jossa

molemmat perheet huolehtivat omasta karjastaan. Runsaloilla oli 5–6 lehmää ja nuorta karjaa. Äidin kuoltua jouduin jo lapsena ennen kouluun menoa lypsämään kaksi lehmää ja tekemään monia kodin töitä. Lisäksi tein töitä kylän kaupassa ja Lehtolan Sylvin kioskillä. Kesäaikaan oli tietenkin peltotyöt, joihin kaikki lapset osallistuivat.”

Seija muutti vuonna 1960 Tampereelle, jossa hän pääsi myyjäksi suosittuun **Paavo Järvisen** kauppaan Pyynikintorin kupeessa. Tampere oli nuorelle Seijalle tärkeä paikka. ”Sieltä sain paljon uskovia ystäviä ja sieltä Daavid kävi minut hakemassa vaimokseen!” Se oli paras kauppa kaupan myyjälle, tuumailee Seija nyt hymysuin.

Daavidin vanhemmat olivat **Signe** ja **Aarno Lahtinen**. Daavid muistelee lapsuuttaan. ”Syntymäpaikkakuntani oli Pylkönmäki, äidin kotipaikka. Sieltä perheemme muutti ensin Akaaseen Mommilan kartanoon, jossa isä valvoi venäläisiä sotavankeja. Sieltä muutimme Teuvalle, ensin Norin kylään ja myöhemmin isä rakensi oman mökin Perälän kylään. Teuvalla, Oskari Valkamalla pidetyissä seuroissa isä ja äiti saivat

Kuvassa Vainiorannan talo Teuvalla 1950-luvulla. Talon on alunperin rakentanut Hilma ja Sameli Vainioranta. Seijan lapsuudessa siinä asui kaksi perhettä; toisessa päässä Mirja ja Niilo Vainiorannan perhe ja toisessa päässä Martta ja Yrjö Runsalan perhe. Niilo ja Martta olivat sisaruksia. Myös navetta oli jaettu, jossa molemmilla perheillä oli oma karjansa.

Seija ja Daavid
60-vuotishääpäivänään v. 2024

synnit anteeksi ja armon uskoa itsensä Jumalan lapsiksi. Se toi suuren ilon ja siunauksen koko perheelle.

Perälän mökin yhteydessä oli kanala, lehmä ja nuorta karjaa. Talossa oli kellari tuvan lattian alla. Muistan, että kun syksyllä kellari täytettiin perunoista ja Kaskisen kalastajilta ostettiin silakkanelikoita, niin kaikki tuntui hyvälle ja turvalliselle. Naapurissa asui poikamiesisäntä, jossa äiti kävi aamuin illoin lypsämässä lehmät. Kotitöitä saivat lapset tehdä pienestä pitäen koulunkäynnin ohessa. Daavid sai sodan aikana amerikkalaisen sotakummin. Hän oli **Venla Glover**, joka kuului iowalaiseen Marion Mothersclubiin. Oli suurta juhlaa, kun amerikanpaketteja tuli yllättäen. Niissä oli elintarvikkeita, kuten kahvia, säilykkeitä ja ”amerikanläskiä” sekä vaatteita ja leluja. Näitä pakettiylätyksiä tuli silloin tällöin neljän vuoden ajan.

Daavid aloitti omat tienestinsä metsätöillä, kunnes vuonna 1962 aukeni elämänura Nesteen öljyjalostamoilla, ensin Naantalissa ja myöhemmin Porvoossa. Työuraa kertyi Nesteen palveluksessa vuoromestarina

kaikkiaan 40 vuotta. ”Ajoinpa 18-vuotiaana **Mauno Vainiolan** huonekaluautoakin vuoden verran. Kierrettiin maakuntia ja myytiin huonekaluja suoraan koppi-autosta. Kerran sain kuljettaa sillä autolla teuvalaisia juhannusseuroihinkin Lahteen. Lavalla oli yli 20 matkustajaa ja **Iisakki Saranpää** ”apukuskina” hytissä. Se oli ikimuistoinen melkein viikon reissu!”

Yhteinen lapsuus ja varhaisuoruus Teuvalla

Seijalla ja Daavidilla oli käytännössä yhteinen lapsuus ja nuoruus Teuvalla. ”Jossain vaiheessa olimme koulussa samassa luokassakin”, muistelee Seija. ”Olimme kuin yhtä perhettä, kun kävimme samoissa seuroissa ja vierailimme paljon keskenämme.” Esikoislestadiolaisuus eli tuolloin Teuvalla reipasta kasvun aikaa. Oli paljon lapsia ja nuoria vanhempien ohella. Rukoushuone Perälän kylässä oli rakas kokoontumispaikka. Alkuaan talo oli **Sameli Vainiorannan**

omistuksessa. Myöhemmin se kunnostettiin yhteiseksi rukoushuoneeksi.

Talossa oli sali, johon mahtui noin 70–80 seuravieraista sekä keittiö ja kahvihuone. Yläkerrassa oli jonkun verran majoitustilaa pitkämatkalaisille. Omat saarnaajat ovat Daavidilla ja Seijalla rakkaassa muistossa. Heitä oli silloin **Edvard Vainiola, Oskari Valkama, Paavo Tamsi, Jussi Tamsi**, Iisakki Saranpää, **Eino Purtanen** ja Niilo Vainioranta. Seurat saattoivat joskus kestää kolmekin tuntia. Kerran, kun Saranpään Iisakki saarnasi, niin jotkut kävivät välillä navetta-askareissakin ja ehtivät vielä ennen saarnan loppumista takaisin penkkiin. Sitten Iisakki lopetti ja sanoi: ”Mnää oon tässä nyt lyhykäsesti muistellut”.

Perhe perustettiin vuonna 1964

Seija ja Daavid solmivat avioliiton vuonna 1964. Vihkiminen tapahtui jumalanpalveluksen jälkeen Teuvan kirkossa, jossa vihittiin samalla neljä paria peräkkäin. Vihkimisen toimitti Teuvan pappi **Valto Opas**. Hääjuhlaa vietettiin Perälässä. Ensin oli ruokailu Runsalassa ja hääseurat Niilo Vainiorannan talossa. Hääseuroissa saarnasi **Antti Vainikka**.

Elämä kuljetti ensin Turkuun ja sieltä Porvooseen. Eläkevuosia pariskunta on viettänyt vuodesta 2006 alkaen Nokiolla.

Porvoossa Daavidilla oli vakituinen hyvä työpaikka Nesteen öljynjalostamolla. Se oli kolmivuorotyötä, mikä toi omat haasteensa sekä perhe-elämään että seuraelämään. Daavidilla oli joka neljäs sunnuntai vapaata. Tuolloin käytiin seuroissa eri paikoissa. Helsingissä ja oli Porvoossa usein omiakin seuroja, koska siellä asui useita kristittyjä perheitä. Lapsien vartuttua, Seija opiskeli lastenhoitajaksi ja toimi 25 vuotta Porvoon kaupungin palveluksessa. Lapsia siunaantui Daavidin ja Seijan perheeseen neljä: **Minna, Mika, Marita** ja **Maria**. Nyt on jo 10 lastenlasta ja 11 neljättäkin polvea.

Mitä esikoislestadiolaisuus on teille merkinnyt?

”Se on ollut koko elämämme ajan todellinen turvan ja suojan paikka. Niin vanha yhdistys, kuin tämä uusi Esikoiset ry. Ellei olisi ollut vanhaa, ei olisi ollut ututakaan”, sanovat Seija ja Daavid. ”Seuroissa saa kuulla elävää Jumalan sanaa. Se on sielun välttämätön ruoka. Tänne on turvallista ohjata lapsia ja lastenlapsia.

Jumala antakoon edelleenkin omantunnon muistutusta ja heräystä nuorellekin polvelle. Elämä ilman uskoa on kuin ajaisi autoa ilman turvavöitä!”

Eläkeaika Nokiolla

Nyt 85-vuotiaat Seija ja Daavid löysivät mieleisensä eläkeasunnon Nokialta, aivan Nokianvirran kupeesta, missä Pyhäjärven vesi virtaa kohti Pohjanlahtea. Paikka on osoittautunut rauhalliseksi ja hyväksi. Siinä on myös helpot liikenneyhteydet eri puolille Suomea.

Tärkeimmät suunnat ovat kotiseudut Pohjanmaalla sekä rukoushuone Tampereella. Tampereen seudulla on paljon vanhoja ja uusia uskonnollisia, joiden kanssa pidetään säännöllistä kanssakäymistä. Tärkeimpiä vakituksia kokoontumisia ovat seurat ja naistenillat, jossa Seija käy aktiivisesti. Vaikka ikää on karttunut, molemmat saivat juuri ajokortinkin uusittua, joten liikkuminenkin on järjestyksessä.

Seija sanoi: ”Kun lähdin kotoa maailmalle vuonna 1960, matkalaukku oli sidottu karvalankanarulla; pyysin enkeleitä matkalleni. Se rukous kuultiin taivaassa ja enkelit ovat pysyneet turvana tähän päivään asti.”

Rakastava iloinen aviopari

Seija ja Daavid ovat tunteneet toisensa lapsesta asti. Jumala oli jo silloin tarkoittanut heidät toisilleen. Ystävyys muuttuikin vähitellen kiinnostukseksi ja viimein rakkaudeksi. Seija odotti Tampereella ollessaan, että Jumala vahvistaisi Daavidia tekemään päätöksen ja että he voisivat mennä naimisiin. ”Oi sitä onnen päivää”, muistelee Seija, kun Daavid vihdoinkin tuli Tampereelle kihlatakseensa Seijan morsiamekseen. Ostettiin sormus Aseman kellosta ja lähdettiin junalla Turkuun. Sydämet olivat täynnä onnea ja iloa!

Jumala on siunannut pitkän avioliiton rauhalla, yksimielisyydellä ja rakkaudella. ”Olemme tunteneet, kuinka Jumalan ohjaus on ollut elämässämme pienissä ja isoissa asioissa. Se heijastuu kauniina edelleen tämän iäkkään pariskunnan elämästä. Onhan tässä jo opittu sanomaan toisillemme sanan ’rakas’”, vitsailee Daavid.

Daavidin ja Seijan motto: Jokainen päivä on lahja – se annetaan vain kerran! ■

Seijaa ja Daavidia haastatteli Eero Nieminen

Evakkomuistoja

HELJÄ SIMOLININ PUHE ITSENÄISYYSPÄIVÄN JUHLASSA 6.12.2025
LIIPOLAN SEURAKUNTAKESKUKSESSA LAHDESSA

Mikä on evakko? Kerron lapsille: Hän on henkilö, joka joutuu sotatoimien läheisyyden tähden jättämään kotiseutunsa ja muuttamaan tilapäisesti tai kokonaan turvallisemmalle seudulle. Näin kävi minullekin kahdesti.

Jatkosodan aikana 1941–1944 asuin Joutsenoon kuuluvassa Konnunsuon kylässä. Perheeseeni kuuluivat silloin vanhemmat, **Leo**-veli, **Ritva**-sisko ja minä. Konnunsuo oli vankila-aluetta. Isäni oli ammatiltaan vanginvartija. Hän järjesteli myös evakuoiteja sotavuosien aikana. Joutseno sijaitsee Lappeenrannan ja nykyisen itärajan välillä. Konnunsuo on noin 10 km päässä nykyiseltä rajalta.

Miksi jouduimme lähtemään evakkoon?

Kuvituskuva SA-arkistosta: evakoita vuonna 1941

SA-Kuva

Kotiseutuneuvos **Pertti Vuori**, Konnunsuolla toiminut opettaja, on kirjoittanut näistä ajoista, ja lainaan hänen muistiinpanojaan:

”Evakkoon lähtö ja siitä aiheutuneet ongelmat eivät koskettaneet vain Kannaksen ja Laatokan-Karjalan asukkaita, jotka menettivät asuinpaikkansa lopullisesti. Evakkoon jouduttiin myös nykyisen rajan läheisyydestä.

Esimerkiksi Joutseno julistettiin kolmesti sotatoimialueeksi: 1939–1940, 1941 ja 1944. Kahdesti se oli suoranaisien sotatoimien kohteena: 1941 ja 1944. Kolmesti joutsenolaiset lähtivät evakkoon, kun pitäjät tyhjennettiin siviileistä.

Vuonna 1939 itäraja oli kaukana Joutsenosta, mutta talvisodan aikana, rintaman lähestyessä, siviiliväestö joutui sieltä evakkoon. Puna-armeija ei päässyt Joutsenoon asti, mutta raja vedettiin niin, että suuri itäinen suurvalta tuli Joutsenon naapuriksi. Asukkaat toki pääsivät palaamaan koteihinsa uudelle rajalle.

Kesällä 1941 alkoi jatkosota ja rajalta oli lähdettävä. Suomalaisten edetessä itään joutsenolaiset pääsivät takaisin koteihinsa. Juhannuksena 1944, kun Viipurikin jo menetettiin vihollisen suurhyökkäyksen edetessä, oli Joutsenosta taas lähdettävä.

Kolme kertaa joutsenolaiset siirrettiin läntiseen Suomeen, mutta kolme kertaa he pääsivät palaamaan koteihinsa.

Joutsenolaiset kokivat evakossa samanlaisia asioita kuin muutkin karjalaiset. He olivat kuitenkin onnekkampia kuin idempää lähteneet heimoveljensä ja -sisarensa, sillä he pääsivät aina palaamaan takaisin kotiseudulle. Haastattelut kuitenkin kertovat selkeästi, että sota ja evakkomatkat jättivät monen lapsen ja nuorukaisen mieleen ikuiset arvet.”

Kolme evakkomatkaa

Meidän perheen ensimmäinen evakkomatka suuntautui Karvialle Satakuntaan, toinen Iittiin Hämeeseen ja kolmas Huittisiin Turun ja Porin läänin.

Minun ensimmäinen evakkomatkan suuntautui Iittiin 1941, mutta siitä matkasta en muista mitään. Olin silloin vuoden ikäinen. Iitti sijaitsee Lahden ja Kouvolan välillä. Tänne liittyi myöhemmältä ajalta tapahutuma, jonka kerron.

Kun valmistuimme mieheni **Ilkan** kanssa opettajiksi, kävimme tutustumassa eri paikkakuntien kouluihin, muun muassa Valkealaan Kouvolan lähellä. Siellä eräällä koululla oli opettajina eläkkeelle jäävä pariskunta. He olivat olleet koulussa valmistumisestaan lähtien. Olimme silloin Ilkan kanssa kihloissa ja minulla oli vielä entinen sukunimeni. Kun pariskunta kuuli sen, he muistivat, että heidän koulunsa oli ollut

Konnunsuon evakkojen kokoontumispaikka ja he muistivat isäni, joka toimi evakkojen huoltajana. Siellä siis minäkin olin ollut alle vuoden ikäinenä.

Suurhyökkäyksen jaloista Satakuntaan

Jatkosodan loppupuolella, kesällä 1944, jouduimme taas jättämään kotimme.

Äitini oli ilmatorjuntalotta ja hänen tehtävänään oli ilmoittaa Lappeenrantaan lähestyvistä vihollisen pommikoneista. Vankilan lähellä oli Näkönen-niminen mäki. Sinne oli tehty korsu, suojarakennelma, jossa puhelin ja muut viestintälaitteet sijaitsivat. Olin siellä joskus äidin kaverina. Lentokoneet lensivät pommilastissa aika matalalla ja hitaasti. Jyrinä oli kova ja pelottava.

Juhannuksen aikoihin, eräänä iltana, voimakas tykkitulo tärisytti ikkunoita ja itätaivas hehkui oranssinpunaisena. Kaikki olivat huolissaan, mutta äitini lohdutti, että aamulla lähtisimme turvallisempaan paikkaan. Luimme iltarukoukset ja kävimme levolle.

Matka evakkoon tehtiin junalla, autolla ja lotjalla tai

Itku oli toisten kertoman mukaan kova, ja äitini oli juossut metsään rukoilemaan.

proomulla, jota käytettiin yleensä tavarakuljetuksessa. Junan kyydistä muistan, että nukuin istumapenkin yläpuolella olevalla verkko-
maisella tavarahyllyllä. Lotjalla tai proomulla matkustimme ehkä väliä Lauritsala-Mikkeli. Muistan, että aluksen pohjalla oli vuoteita vierieressä ja kannelle pääsi tikkaita pitkin. Tuntui pelottavalta kiivetä niitä.

Heikkilän kartanossa Huittisissa

Evakkokohteemme oli Huittisiin kuuluva Mommolan kylä Turun ja Porin läänissä. Kokoonnuimme todennäköisesti ensin jollekin koululle, josta meidät jaettiin eri isäntäperheisiin.

Meidän evakkokotimme tuli olemaan Heikkilän kartano. Muistan, että joen rantaa seurasi tie ja siitä lähti kaunis koivukuja kartanolle. Myöhemmin mieheni Ilkan kanssa löysimme paikan vain tällä muistikuvalla.

Kartano oli kaksikerroksinen. Pihapiirissä oli myös toinen asuinrakennus, jossa asui vanhempi pariskunta. Kartanoon kuuluivat myös navetta ja talli. Isäntäperheenämme oli emäntä ja kolme poikaa - saman ikäisiä kuin minä ja sisareni. Veljeni oli 15-vuotias, sisareni yhdeksänvuotias ja minä olin neljävuotias. Saimme Korhosen perheen kanssa asunnoksemme kaksi kamaria, kummallekin perheelle oman huoneen. Korhosen kamarissa oli hella, jolla äidit valmistivat ruoan perheelleen. Kartanoon majoitettiin myös yksi inkeriläisperhe, perhe Joutsenosta ja tohtorin rouva Helsingistä. Äidit auttoivat kartanon töissä ja veljeni toimi renkinä.

Sairastuin hankalaan tulehdukseen hampaassa tai jossakin suun alueella. Sitä jouduttiin operoimaan kahteen kertaan. Ensimmäisellä kerralla leikkaus tapahtui tuvan pöydällä nukuttamatta. Itku oli

toisten kertoman mukaan kova, ja äitini oli juossut metsään rukoilemaan. Kivut kuitenkin jatkuivat. Eräänä iltana, kun nukuin äidin vierellä ja valitin, äiti sanoi: ”Koita hyvä laps’ kärsiä.” Kysyin äidiltä, että ”Miten sitä kärsitään?” Sana oli outo lapselle. Jouduin uudestaan leikkaukseen, mutta nyt se tehtiin lääkärin vastaanotolla nukutuksessa. Muistan kun heräsin, niin sanoin ensimmäiseksi lääkäreille, että ”Kerrothan isille, että tällä kertaa en yhtään itkenyt.”

Isän kanssa pidettiin yhteyttä kirjeitse. Loppukesällä hän lähetti meille myös oman puutarhan tuotteita, kuten marjoja, omenoita ja juureksia. Niistä oli meille paljon iloa.

Eräässä isäni kirjeessä luki: ”Siellä se isin pieni peippoinen taapertaa pihalla.” Menin ulos rappusille istumaan ja ihmettelin, että miten se isi voi nähdä näin kauas.

Kolttosiakkin tuli tehtyä muiden mukana, mutta niistä selvittiin nuhteilla ja anteeksipyyttämisellä.

Minulle jäi evakkopaikasta muistoksi arpi leukaan, ei pahempaa.

Luotamme Jumalan varjelukseen sodankin keskellä

Seurasiko kertomaltani ajalta jotain negatiivisia asioita? Valitettavasti kyllä.

Sekä isäni että äitini, jotka olivat kotoisin Sortavalan maalaiskunnasta Laatokan rannalta, menettivät kotinsa, kun raja rauhanteon jälkeen siirtyi lännemmäksi ja Sortavala jäi Neuvostoliiton puolelle.

Tuntui pelottavalta, kun valonheittäjät peilasivat taivasta iltaisin etsien lentokoneita. En pitkään aikaan kestänyt kuunnella uutistenlukijain ääntä – juoksin ulos tai laitoin sormet korviin. Samoin pelotti lentokoneiden surina vielä kauan sodan jälkeen.

Monet äidit ja lapset ovat tänäänkin vastaavassa tilanteessa ympäri maailman – ukrainalaiset meitä lähinnä. Löysin runon, joka on myös rukous. Se sopii mielestäni heidän koettelemuksiinsa. Se kuuluu näin:

”Rakas Jumala!

*Pidä huolta heistä, jotka asuvat sota-alueilla,
jotka pelkäävät melua ja pelkäävät hiljaisuutta,
jotka pelkäävät itseään ja pelkäävät toisiaan,
jotka pelkäävät jäädä ja pelkäävät lähteä,
jotka pelkäävät elää ja pelkäävät kuolla.*

*Anna rauha heidän maahansa,
koteihinsa ja sydämiinsä.”*

Lapsille ja nuorille sanoisin: Jumalaan turvaten eteenpäin! Hän pitää meistä huolen ■

Kuinka penikat kaipaavat sitä, joka on ruokkinut niitä, kun hän lähtee pois

LOPPUOSA ROVASTI LAESTADIUKSEN
JÄÄHYVÄISSAARNASTA KAARESUVANNOSSA
TOISENA PAASTONAJAN SUNNUNTAINA 1849

Teksti: Matt. 15:21–28

Tämä kohta on niin hellä, ettei siitä ole helpoa mainitakaan. Se, että penikat kaipaavat ruokkijaansa, nähdään siitä, että ne istuvat mäen rinteellä ja odottavat ja katselevat sinne päin, mihin heidän ruokkijansa on mennyt, ja ikävöivät ja valittavat surkealla äänellä. Taivaallinen Isä kuitenkin varmasti kuulee heidän äänensä ja ruokkii heidän sielunsa, kun tulee nälkä. Kukapa muu on tähänkin asti ruokkinut ja hoitanut heidän sieluaan kuin taivaallinen Herra Jeesus, joka kuulee kaikkien köyhien, kurjien ja ahdistuneitten huokaukset. Keneenpä muuhun voivat orpolapset turvautua kuin taivaalliseen Isään, joka on kaikkien niidenkin yläpuolella, joita kutsutaan isän nimellä maan päällä ja taivaassa. Minä en suinkaan ole ruokkinut ja hoitanut heitä, vaan se, joka ruokkii korpejakin, antaa myös pääskysille ja tiaisille elatuksen.

Armon penikat vinkuvat ensin, kun ne kaipaavat ruokkijaansa, mutta viimein ne menevät johonkin loukkoon, panevat päänsä toinen toisensa päälle ja vinkuvat siellä. Minä toivon kuitenkin, että taivaallinen Armahtaja, joka antoi kanaanilaiselle naiselle joitakin armon muruja, armahtaa myös näitä armon penikoita ja antaa niille jonkin palasen ja että myös kova nälkä ajaa niitä hakemaan itsekin jotakin syötävää.

Kun nyt lähestyy aika, jolloin meidän pitää

erkaantua ja minun täytyy mennä sinne, minne Isäntä on määrännyt, nimittäin haukkumaan muita varkaita, niin minun täytyy jättää nämä armon penikat Isän haltuun siinä luottamuksessa, ettei hän anna niiden kuolla nälkään. Jos hän antaa ruoan korpeille, kun ne huutavat häntä, niin varmasti hän antaa ruoan myös tiaisille ja pääskysen pojille ja armon penikoille, kun ne vinkuvat nälissään.

Jääkää siis hyvästi Isän haltuun, te kaikki armon penikat. Jääkää hyvästi, kaikki tiaiset ja pääskysen pojat. Armollinen Herra Jeesus varjelkoon teitä haukan kynsistä ja ruokkikoon teitä hyttysillä. Jääkää hyvästi, Jeesuksen karitsat, jotka Ylipaimen on temmannut raatelevan suden hampaista. Herra Jeesus

vieköön teidät parhaalle laitumelle ja ruokkikoon teitä parhailla vainioheinillä, kun talvi tulee.

Jääkää hyvästi, te pienet maitojyvät, jotka vielä olette kasvamassa Herran pellossa. Antakoon siementen Herra hyvää ja sopivaa ilmaa, että te täyttisitte ruoalla ennen pakkasen tuloa ja että tulisitte kauneimmaksi sadoksi ja vehnänjyviksi, joita sadonkorjaajat kokoavat aittaansa. Varjelkoon siementen Herra tämän pikku peltopalasen lumisateelta, rakeilta ja rajuilmalta ja ettei pakkasen pilaisi näitä maitojyviä, ennen kuin tulee sadonkorjuun aika.

Jääkää hyvästi, te vastasyntyneet lapset, joita taivaallinen Vanhin on synnyttänyt suurella tuskalla ja

***Kukapa muu on
tähänkin asti
ruokkinut ja hoitanut
heidän sieluaan kuin
taivaallinen
Herra Jeesus.***

verta vuotaen. Jääkää hyvästi, te vastasyntyneet lapset, jotka makaatte ja parutte tämän maailman kylmällä lattialla. Nostakoon Vanhin teidät ylös lattialta, peskөөn teidät puhtaiksi elämän vedellä, kääriköön teidät puhtaisiin kapaloihin, painakoon teidät rintansa vasten ja laittakoon rintansa parkuvien lasten suuhun, niin että he lakkaisivat parkumasta ja katselisivat iloiten synnyttäjäänsä.

Jääkää hyvästi, te kaikki talvitiaiset ja kesäpääskysset. Taivaallinen Vanhin ruokkii ajallaan korppejakin, kun ne huutavat häntä. Antakoon hän teille maitoa, voita ja hunajaa, kun teille tulee nälkä, ja suojelkoon teitä ja varjelkoon kaikkia pieniä tiaisia haukan kynsistä.

Jääkää hyvästi, te pulmuset ja satakielet, jotka olette laulaneet ja visertäneet puissa yksinäiselle matkailaiselle. Antakoon Jumala armonsa, että minä saisin kuulla pulmusten ja satakielten visertävän Jumalan ja Karitsan edessä taivaan valtakunnassa ja veisaavan uutta virttä elämän puussa.

Rukoilkaa te myös minun puolestani, joka olen niin kuin yksinäinen lintu oksalla, että armollinen

Herra Jeesus antaisi voimaa ja rohkeutta huutaa kaikille eksyville matkailaisille, että he kääntyisivät takaisin elämän tielle; kaikille murheellisille ja ahdistuneille, että he nousisivat murheen laaksosta Siionin vuorelle; kaikille köyhille ja vaivaisille, että he menisivät kerjäämään ruokaa ennen kuin kuolevat nälkään; kaikille nälkäisille ja janoisille, että he menisivät veden ääreen, ja kaikille hätääntyneille, että he huutaisivat niin kovaa, että ääni kuuluisi taivaaseen asti.

Jos minulla olisi niin kova ääni, että voisin pelottaa kaikki sudet ja lejonat käymästä lauman kimppuun, niin minä huutaisin niin, että kaikki vaarat ja kalliot ja korkeat tunturit vastaisivat: "Aamen!" Kiitos ja kunnia ja ylistys olkoon Jumalalle ja Karitsalle, joka istuu istuimella. Aamen, halleluja! Vaarat ja kalliot vastatkoot: "Aamen, halleluja!"

Antakoon laupias Herra Jeesus armonsa, että me saisimme nähdä toisiamme Jumalan luona ja siellä viimein veisata: "Aamen, halleluja iankaikkisesti!" Aamen, halleluja! ■

Laestadius saarnaamassa saamelaisille.

Maalaus Francois-Auguste Biard. Pohjois-Norjan taidemuseo, Tromssa

Viinipuun oksa

OTE MARTTI LUTHERIN SAARNASTA

Evankeliumi: Joh.15

Kun tulen kastetuksi tai evankeliumin kautta käännytetyksi, niin Pyhä Henki ottaa minut, niin kuin saven, ja tekee uuden ihmisen, jolla on toinen mieli, sydän ja ajatukset, oikea tieto Jumalasta ja aivan sydämellinen luottamus Hänen armoonsa. Näin sydämeni perustus ja pohja uudistetaan ja muutetaan, niin että tulen uudeksi kasviksi, viinipuuhun Kristukseen istutetuksi ja hänestä kasvaneeksi. Sillä pyhyytteni, vanhurskauteni ja puhtauteni ei johdu minusta itsestäni eikä perustu minuun, vaan se on yksin Kristuksesta ja Kristuksessa, johon olen uskon kautta juurrutettu, aivan niin kuin mehu rungosta imeytyy oksiin. Minä olen nyt hänen kaltaisensa, ja laatuaisensa, niin että hän ja minä olemme yhtä luontoa ja olemusta, ja hänessä hänen kauttaan kannan hedelmiä, jotka eivät ole minun, vaan viinipuun.

Näin muodostuu Kristuksesta ja kristityistä yksi ruumis, niin että he kantavat hedelmiä, jotka eivät ole Adamin eivätkä heidän omiaan, vaan Kristuksen. Sillä kun hän kastaa, saarnaa, lohduttaa, varoittaa, toimii ja kärsii, ei hän sitä Adamista polveutuneena ihmisenä tee, vaan Kristus hänessä sen tekee. Suu ja kieli, jolla hän Jumalan sanaa käyttää ja tunnustaa, ei ole hänen, vaan Kristuksen suu ja kieli; käsi, jolla hän toimii ja lähimmäistään palvelee, on hänen Herransa Kristuksen, joka on hänessä ja hän Kristuksessa.

Katso, lausuu hän, joka minussa pysyy ja minä hänessä, osoittaen, ettei kristillisyyks ole jotakin, jota ulkoa päin voisi ihmiseen ahtaa tai jonka voisi pukea

ylleen, niin kuin vaatteen. Ei se myöskään ole uuden tavan ja olemuksen omistamista, joka esiintyisi ja eläisi töissä. Vaan kristillisyyks on siinä, että ihminen syntyy uudestaan Jumalan sanan ja Hengen kautta sekä tulee aivan uudeksi luontokappaleeksi sydänperustuksia myöten. Jos näin sydän on syntynyt uudestaan Kristuksessa, niin sen jälkeen seuraa kyllä hedelmät, evankeliumin tunnustus, rakkaudentyöt, kuuliaisuus, kärsivällisyys, siveys ym.

Näin tahtoo Kristus tässä varoittaa opetuslapsiaan pysymään hänen sanassaan, sillä se kasvattaa uudestisyntyneitä ja uudella luonnolla kaunistettuja tosikristityitä, jotka kantavat paljon hedelmiä viinipuussa, mutta kavahtamaan kaikkia muita oppeja, jotka tahtovat päin vastoin hedelmästä tehdä puun ja orjantappuroista ja ohdakkeista rypäleitä. Sillä siitä ei kuitenkaan koskaan mitään tule. Vaikka kauan opettaa, hommaa ja utteroi töitä, niin luonto ei kuitenkaan muuksi muutu. Kaksi on ja pysyy kaikkina aikoina lavealti erotettuina. Toista kutsutaan tehdyksi, toista luonnolliseksi tai kasvaneeksi. Siten täytyy kaikkia muita oppeja väkipakolla ajaa töitä tekemään, lausuu hän, eikä ne itsestään kykene niitä koskaan tuomaan esiin. Mutta jos te olette minuun, viinipuuhun, luonnollisina oksina istutettu, niin varmasti tuotatte kosolta hyviä hedelmiä. ■

*Luther: Viinipuu ja oksat
Suom. H. J. Prins. Pori 1907*

***Kristillisyyks on
siinä, että ihminen
syntyy uudestaan
Jumalan sanan ja
Hengen kautta sekä
tulee aivan uudeksi
luontokappaleeksi
sydänperustuksia
myöten.***

Tie valmis on

Jeesus sanoo: *"Minä olen tie ja totuus ja elämä"* (JOH. 14:6)

Jumala antoi poikansa Jeesuksen tänne maailmaan ja sanansa hänen mukanaan meidän pelastukseksemme. Jeesus valmisti meille tien taivaan kotiin. Se on kapea, mutta suora tie ja sen päässä on ikuinen autuus. Suuri rakkaus ihmistä kohtaan pani hänet alttiiksi pilkalle, kiusaamiselle, sylkemiselle, ruoskimiselle, ristiin naulitsemiselle ja kaikelle kärsimykselle kuolemaan saakka. Hän nousi kuolleista ja nousi taivaaseen. Perusti maan päälle seurakuntansa. Antoi ihmisille uskon ja vuodatti heihin Pyhän Hengen.

"Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja" (EF. 2:8).

Usko on armoa, sen avulla jaksamme vaeltaa. Pyhä Henki, Jumalan ääni, ohjaa ja neuvoo meitä, on lohduttajana ja rukoilijana meille. On ilo olla armosta osallisena arkena ja sunnuntaina. Saa turvata siihen, että hän on minun täydellisyyteni, joka päivä. Se on usein tunnettavissa arkisessakin elämässä. Armo – se riittää – se on loppumaton.

Jumala on rakkaus ja totuus. Jumala ei valehtele, eikä peruuta ainoaakaan sanaansa. Häneen voi luottaa ja hän täyttää kaikki lupauksensa. Jumalan sana on valo, kynttilä, joka valaisee uskon tietä ja maallista matkaamme. Niinkuin

kynttilässä on sydän, niin Jumalan sanan kynttilän sydän on rakkaus. Kun matkalla uuvumme tai lankeamme, nostaa hän rakkaaseen syliinsä tai olalleen, lohduttaa ja armahtaa. Taas voi iloiten jatkaa matkaansa.

Jumala on käskenytt rakastamaan toisiamme ja selittämään aina kaikki parhain päin. Kantamaan anteeksiantavaa sydäntä lähimmäistämme kohtaan ja armahtamaan anovaa. Kaikki ihmiset ovat toisilleen lähimmäisiä.

Jumalakin armahtaa syntinsä tuntevaa ja armoa kerjäävää ihmistä. Taivaan isä on suorittanut lunastuksen jokaisen puolesta. On vain kysymys haluatko ottaa sen vastaan ja uskoa omalle kohdallesi. Hän ei nosta ketään jalustalle eikä heitä ketään kelvottomana pois. Hän rakastaa jokaista ihmistä sinuna itsenäsi. Hän on kaikki näkevä ja tietävä. Hän tulee iloiseksi oikealla tavalla nöyrystä ja kuuliaisista lapsista.

Jumala on sama eilen, tänään, iankaikkisesti ja joka paikassa, samoin hänen sanansa. Jumala sanoo Jumalan suulla: *"Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi, älä arkana pälyile, sillä minä olen sinun Jumalasi. Minä vahvistan sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua vanhurskauteni oikealla kädellä"* (JESAJA 11:10).

Kuka luottaa Kaikkivaltiaaseen, hänen ei tarvitse koskaan pettyä. ■

Aila Purtanen

KURAT POIS!

Onko sinulle joskus käynyt niin, että olet leikkinyt ulkona kevätssä, ja vaatteesi ovat menneet ihan kuraisiksi? Menet sisälle ja äiti tai isä joutuu laittamaan vaatteet pesuun saman tien? Sellaistahan se on kurakelillä, eikä se onneksi ole vakavaa!

Mutta joskus käy niinkin, että omatuntoon tulee tahroja. Kun teemme syntiä – loukaamme tai satutamme toista, valetelemme ja muuta sellaista ikävää, siitä tulee sydämeen paha olo. Tiedäthän, mikä silloin auttaa?

Raamatussa lukee: *"Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä"*. (1. Joh. 1:9)

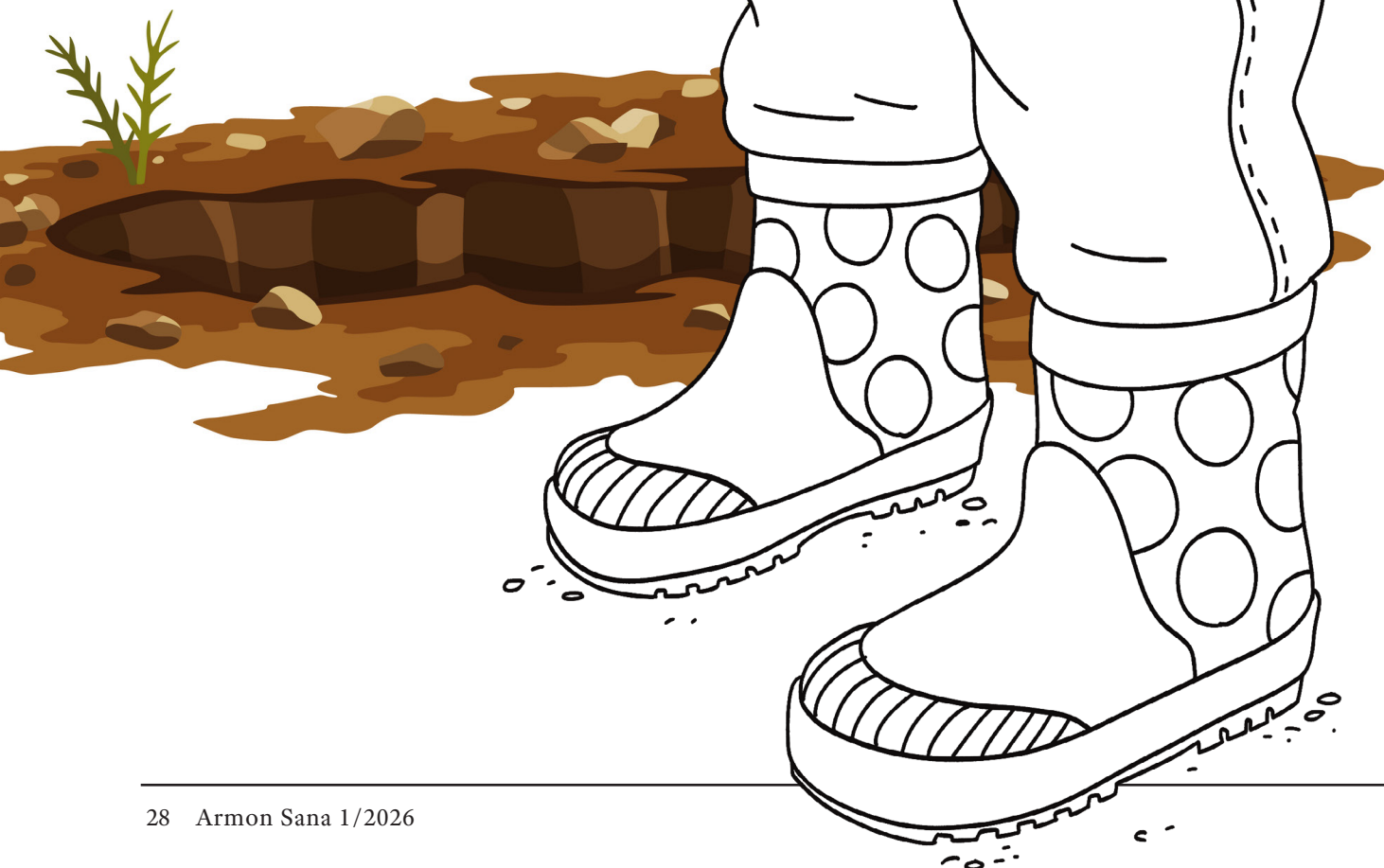
Jeesus on kuollut ristillä pitkänäperjantaina

juuri siksi, että meidän omatuntomme voitaisiin pestä puhtaaksi kaikesta synnistä. Isä meidän rukouksessa pyydämme: *"Anna meille meidän syntimme anteeksi, niinkuin mekin anteeksi annamme niille, jotka ovat meitä vastaan rikkooneet"*. Jumalalle me voimme tunnustaa kaikki pahat tekemme ja hän antaa ne meille anteeksi Jeesuksen tähden. Seuroissakin aina saarnataan synnit anteeksi "Jeesuksen nimessä ja veressä". On ihanaa, että voimme toisiltammekin pyytää ja antaa anteeksi.

Ja eikö olekin hyvä olla, kun on liat pesty pois – kuravaatteista, mutta varsinkin sydäimestä! ■

Hanna Halme

VÄRITÄ PUHTAAT
KUMISAAPPAAT
LEMPIVÄREILLÄSI!

LUPAUS KANTAA

VARHAISNUORTEN TALVILEIRI PADASJOEN SÄRSJÄRVELLÄ

Esikoiset ry:n valtakunnallinen varhaisnuorten leiri kokosi 23.–25.1.2026 Särsjärven leirikeskukseen 31 nuorta eri puolilta Suomea. Oli ilahduttavaa nähdä, kuinka laajalta alueelta 12–15-vuotiaat nuoret olivat lähteneet mukaan yhteiseen viikonloppuun Jumalan sanan äärelle ja uskon ystävien seuraan.

Leirin teemana oli ”Lupaus kantaa”. Aihetta käsiteltiin Raamattu-hetkissä monipuolisesti, erityisesti tutustuen **Abrahamin** elämään ja Jumalan hänelle antamiin lupauksiin. Abrahamin kautta avautui näkymä siihen, kuinka Jumalan lupaukset eivät ole hetkellisiä, vaan ne kantavat yli vuosien ja sukupolvien.

Leirillä saimme myös vieraaksi Lahden sananpalvelijan **Timo Laineen**. Hänen johdollaan etsimme yhdessä Raamatusta kohtia, joissa Jumala antaa lupauksia. Etsiminen avasi monelle uudella tavalla sen, kuinka koko Raamattu on täynnä Jumalan uskollisuutta ja toivoa. Timo vertasikin osuvasti, että jos Raamatun nimi ei olisi Raamattu, se voisi hyvin olla Lupausten kirja. Ajatus jäi elämään viikonlopun ajaksi ja toivottavasti myös arkeen leirin jälkeen.

Opetuksen ja yhteisten hetkien lisäksi leirillä oli runsaasti aikaa vapaaseen yhdessäoloon. Nuoret saivat tutustua toisiinsa, viettää aikaa uusien ystävien

**TIMO VERTASIKIN
OSUVASTI, ETTÄ JOS
RAAMATUN NIMI
EI OLISI RAAMATTU,
SE VOISI HYVIN OLLA
LUPAUSTEN KIRJA.**

kanssa ja kokea, kuinka eri paikkakunnilta tulevat uskonystävät voivat löytää nopeasti yhteyden toisiinsa. Yhteiset keskustelut, nauru ja leirikeskuksen lämmin tunnelma rakensivat viikonlopusta kokonaisuuden, josta jäi paljon hyviä muistoja.

Saimme viettää hienon viikonlopun Jumalan sanan äärellä. Teema ”Lupaus kantaa” muistutti meitä siitä, että Jumalan lupaukset eivät horju, ne kantavat elämässä eteenpäin. Yksi yhteinen leirikokemus on taas talletettu muistoihin, ja toivottavasti myös sydämeen. ■

Riku Marttinen

**VALTAKUNNALLISET
PÄÄSIÄISSEURAT PÖYTYÄLLÄ
5.–6.4.2026**

SUNNUNTAI 5.4.

- 10.00 Messu Pöytyän kirkossa
11.00 Kahvitarjoilu seurakuntatalolla
12.00 Seurat kirkossa
Väliajalla ruoka- ja kahvitarjoilu seurakuntatalolla
Sananpalvelijoiden kokous Riihikosken seurakuntatalolla
15.30 Virsilaulutilaisuus kirkossa
17.00 Seurat kirkossa
Kahvitarjoilu seurakuntatalolla
19.00 Nuortenilta

MAANANTAI 6.4.

- 11.00 Kahvitarjoilu seurakuntatalolla
12.00 Seurat kirkossa
Väliajalla ruoka- ja kahvitarjoilu seurakuntatalolla
16.00 Seurat kirkossa
Kahvitarjoilu seurakuntatalolla

**VALTAKUNNALLISET
JUHANNUSSSEURAT LAHDESSA
20.–22.6.2026**

LAUANTAI 20.6.

- 10.00 Juhannuspäivän messu Ristinkirkossa
Väliajalla ruokailu Liipolan seurakunta-keskuksessa (bussikuljetus)
15.00 Seurat Ristinkirkossa
Kahvitarjoilu
17.00 Nuortenilta
Yhteinen illanvietto Luomaniemen leirikeskuksesta Nastolassa

SUNNUNTAI 21.6.

- 10.00 Sananpalvelijoiden kokous Liipolassa
12.00 Seurat Liipolassa
Väliajalla ruoka- ja kahvitarjoilu
17.00 Seurat Liipolassa

MAANANTAI 22.6.

- 12.00 Keskustelutilaisuus Liipolassa
14.30 Yhdistyksen vuosikokous
Ruokailu Liipolassa
17.00 Seurat Liipolassa

Paikallinen toiminta

Esikoiset ry:n toiminta on laajaa. Monet paikkakunnat ovat ryhmityneet yhteistoiminta-alueiksi ja järjestävät yhteisiä seuroja ja muuta toimintaa. Seuroja järjestetään alueellisesti yleensä joka sunnuntai. Seurojen lisäksi järjestetään myös pyhäkouluja, nuorteniltoja, raamattupiirejä sekä lasten ja nuorten leirejä. Tilaisuuksista saa lisätietoja oheisilta paikkakuntien yhteyshenkilöiltä sekä Esikoiset ry:n verkkosivuilta www.esikoiset.fi. Sieltä voi myös kuunnella seuroja ja muita tilaisuuksia.

Paikkakunta	Yhteyshenkilöt
Helsinki	Eero Heiliö 050 502 3560 eero.heilio@gmail.com
Hämeenlinna	Jaakko Ansaharju 040 506 3022 jaakko.ansaharju@live.com
Keitele ja Kuopio	Sami Kantoluoto 040 513 8210 sami.kantoluoto@iki.fi
Lahden seutu	Hemmo Toivonen 040 514 7013 hemmo77@hotmail.com
Lappeenrannan seutu	Markku Leivo 040 0257 595 markku.leivo@gmail.com
Mikkeli	Reino Seppänen 045 6512 456 reino.seppanen@gmail.com
Padasjoki	Reijo Rantanen 040 0490 858
Pori	Timo Argillander 040 5782 459 porinseudunesikoiset@gmail.com
Tampere ja Sastamala	Jouni Paloniitty 050 5723 126 jouni.paloniitty@iki.fi
Teuva	Jaakko Sukari 050 590 8221 jaakko.sukari@gmail.com
Turku	Seppo Tuominen 050 5936800 seppo.tuominen@phpoint.fi
Utsjoki	Janne Aikio 040 9646 375 janne.aikio@yahoo.com